

the book is owned by Khun Auswin;
typed to Word Document by Khun Auswin;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

SamGler Reading Society (19/11/98)

<http://www.samgler.org>

พล นิกร กิมหงวน ตอน

โรคนอนหลับ

ป. อินทรปาลิต

อาหารเข้ามือนั้นยังไม่ได้เริ่มต้นเพราะขาดนิกรไปคนหนึ่ง ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาวพล นิกร กิมหงวน นายพลดิเรก พร้อมด้วยสีกานและเจ้าคุณปัจฉิม กุณหวงใจต่างนั่งประจำที่และกำลังสนทนากันถึงเรื่องอุทกภัยที่กำลังคุกคามจังหวัดเชียงรายและหนองคาย ทำให้พี่น้องร่วมชาติของเราพร้อมแสนคนปราศจากที่อยู่อาศัย เนื่องจากบ้านเรือนจมน้ำทรัพย์สินเงินทองสูญสิ้นไป

อีกโต๊ะหนึ่ง พันศ นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรง กำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์รายวันคนละฉบับ ทั้งพิมพ์ไทย ไทยรัฐ เกียรติศักดิ์และเดลินิวส์ ต่างเสนอข่าวเกี่ยวกับความเสียหายจากอุทกภัยของสองจังหวัดนี้ ภาพที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์และข่าวข่าวทำให้ลูกชายของสี่สหายเศร้าใจไปตามกัน

สี่สหายพี่น้องสี่คนก็ปรึกษากันว่า

“มีข่าวว่าปีนี้น้ำจะท่วมใหญ่เป็นประวัติการณ์ที่กรุงเทพฯ ระดับน้ำอาจจะท่วมถึงยอดภูเขาทองก็ได้”

ลูกชายของนายพลดิเรกทำหน้าซอบถ

“แล้วผู้จะไปอยู่ที่ไหนกัน”

“ก็ต้องอพยพไปอยู่ตามภูเขานะสิ จริงๆ นะไม่ได้พูดเล่น ขณะนี้น้ำกำลังไหลหลากลงมาถึงอยุธยาแล้ว คนที่เข้ามาจากอยุธยาเมื่อวานนี้ เขาบอกกันว่า น้ำมันมาเร็วเหลือเกิน เดียวเดี๋ยวก็ท่วมเสาไฟฟ้า”

นพพูดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ไอ้” สี่สหายพูดหน้าตาเฉย “ท่วมเสาไฟฟ้าที่เขาปักไว้ ผู้คนคงตายไม่มีเหลือ”

กุณหวงใจร้องบอกให้สาวใช้ของท่านเริ่มเสิร์ฟอาหาร แล้วท่านก็เรียกเจ้าแห้วมาหาท่าน

“แกขึ้นไปเรียกไอ้กรหน้อยเถอะวะ หรือมันไม่กินกับบอกให้รู้ เลยเวลาอาหารเข้ามา 10 นาทีแล้ว ไม่รู้จะทำอะไรอยู่”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องโถง อาหารเข้ามือนี้เป็นอาหารแบบยุโรปคือ ไข่ดาว ไส้กรอก ขนมปัง เนย แยมและกาแฟร้อน เมื่อสาวใช้สองคนนำมาเสิร์ฟให้ การรับประทานอาหารก็เริ่มขึ้น เจ้าคุณปัจฉิมกับคุณหวงใจได้ปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะส่งเงินและเครื่องอุปโภคบริโภคไปช่วยเหลือประชาชนชาวจังหวัดเชียงรายและหนองคาย

“ก็ตีสิคะ ขอให้เจ้าคุณเป็นผู้จัดการในเรื่องนี้เถอะคะ เรียกรเงินและข้าวของจากพวกเราตลอดจนเสมียนพนักงานและคนงานตามบริษัทห้างร้านของเรา ดิฉันคิดว่าอย่างน้อยคงจะได้เงินไม่ต่ำกว่าล้านบาท คือ เท่ากับศึระของเจ้าคุณหรือมากกว่านั้น”

เจ้าคุณปัจฉิม จุ๊ปากท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงของใครต่อใคร

“คุณหวงใจก็จะอย่างนี้แหละนะ แก่จะเข้าใจวันนี้ฟุ้งนี้อยู่แล้วยังอดกระเข้ผมไม่ได้ ไม่ว่าจะพูดคุยกันถึงเรื่องอะไร จะต้องมาพูดถึงเรื่องศึระของผมเสมอ”

คุณหวงใจหัวเราะคิก

“ก็เจ้าคุณทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสียสิคะ ดิฉันจะได้เลิก”

“มันเฉยไม่ได้ละสิ”

สี่สหายสนทนากับคุณหวงใจ เขาก็กล่าวขึ้นเบา ๆ

“คนหัวล้านใจน้อยและขี้ขลาดครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ขยับมีดโต๊ะในมือขวาของท่าน

“เดี๋ยวจะเชือดคอเสียเลยไอ้นี้” แล้วท่านก็ฟันหัวเราะ

“แกจะบริจาคเงินช่วยผู้ประสบอุทกภัยสักเท่าใดว่ามาสิ”

“ผมหรือครับ ผมให้ห้าแสน”

“ครึ่งล้าน” คุณหญิงवादพูขึ้นดัง ๆ “ให้เสียเต็มล้านไม่ได้หรือพ่อหงวน”

อาเสี่ยวอมยิ้ม

“อย่าให้ผมหักหน้าพวกเศรษฐีอื่น ๆ เลยครับ ผมบริจาคห้าแสน เขาคงหมั่นไล่ผมไปตามกันแล้ว คุณอา
ละครับให้เท่าไร”

คุณหญิงवादอมยิ้ม

“อาให้แสนบาท อาจนกว่าเธอ ให้แค่นี้ก็ดีแล้ว” พุดจบท่านก็ถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“เจ้าคุณละคะจะบริจาคทรัพย์ช่วยผู้ประสบภัยสักเท่าใด”

เจ้าคุณตอบโดยไม่ต้องคิด

“ผมให้แสนบาทเท่าคุณหญิงนั่นแหละ ทำบุญร่วมกันชาติหน้าเราจะได้เกิดเป็นพี่น้องกันอีก และคงจะ
ได้รับความสมบุญเหมือนชาตินี้”

“นั่นนะสิคะ” คุณหญิงवादเห็นพ้องด้วย “การทำบุญประกอบการกุศลเท่ากับเราสะสมเสบียงไว้ให้ตัวเรา
ในชาตินี้ชาตินั้นเอง คนที่เกิดมาสุขสบายก็เพราะชาติก่อนเขาสร้างบุญกุศลไว้”

เสี่ยวหงวนหันมาถามศาสตราจารย์แรก

“แกละหมอละจะบริจาคเงินเท่าใด”

“โอให้ห้าหมื่นบาท นอกจากนี้ใจจะส่งยารักษาโรคไปช่วย คิดเป็นเงินไม่น้อยกว่าห้าหมื่น”

“ดีแล้วหมอละ พี่น้องร่วมชาติของเรากำลังประสบภัยพิบัติเช่นนี้ เราต้องช่วยกันเท่าที่ช่วยได้ แล้วไอ้พลละ
จะให้เท่าไร”

“กันกับเมียบริจาคห้าหมื่นไว้”

ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วได้วิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้องรับประทานอาหารด้วยท่าทางตื่นเต้นตกใจ

เขาหยุดยืนห่างจากโต๊ะรับประทานอาหารใหญ่เพียงเล็กน้อย

“รับประทานอาหาร...อ้อ...รับประทานอาหารอยู่แล้วครับ”

“อะไรของมึงวะ” คุณหญิงवादถาม

เจ้าแห้วตัวสั่นเหมือนลูกนกใบหน้าซีดเผือด เขาขี้มือขึ้นไปข้างบน แต่ก็พูดไม่ออกได้แต่อ้าปากประหับ ๆ

“อ้ายแห้ว” พลเอ็ดตะโร “ทำไมไม่พูด มีอะไรเกิดขึ้นหรือ”

“รับประทานอาหารเดียวครับ ยังตื่นเต้นพูดไม่ออก”

เสี่ยวหงวนยิ้มเล็กน้อยกล่าวกับนายพลดิเรกเบา ๆ

“หรืออ้ายแห้วขึ้นไปเห็นอ้ายกรผูกคอตาย”

คราวนี้เจ้าแห้วกล่าวขึ้นอย่างละล้าละลัก

“รับประทานอาหารคุณนิกรไม่ได้ผูกคอตายครับ แต่อาจจะตายเพราะหัวใจวายก็ได้ รับประทานอาหารนอนอ้าปาก
นิ่งเฉย ไม่กระตุกกระตักอยู่บนเตียงครับ ผมเขย่าตัวก็ไม่รู้สึก หน้าตาเหมือนคนที่สิ้นใจแล้ว”

แทนที่จะมีใครตกใจ ทุกคนกลับหัวเราะกันอย่างครื้นเครง เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดพลางหัวเราะพลาง

“อ้ายแห้วเอ๊ย แก่นะมันพวกกระต่ายตื่นตูม”

เสี่ยวหงวนหัวเราะหึ ๆ

“นั่นนะสิครับ เหมือนกระต่ายในนิทานสุภาพนอนหลับอยู่ใต้ต้นไม้ อึกมะอีกสูงงอมหล่นลงมา
ข้าง ๆ ตัว กระต่ายตกใจตื่นสำคัญว่าฟ้าถล่มก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำปากจุ่มองดูเอาเสียอย่างเดียดนาล

“ลูกตาลไวยไม่ใช่ลูกมะอึก”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่นหันไปถามคุณหญิงวาด

“กระต่ายมันนอนหลับได้ต้นตาลหรือต้นมะอึกแน่ครับ”

คุณหญิงวาดซ่อนยิ้มไว้ในใบหน้า

“คงเป็นต้นมะอึกมากกว่าต้นตาล อ้ายลูกแดง ๆ ที่เขาเอามาใส่น้ำพริกยังงิลละ เวลาสุกแดงแจ๋เลย”

“ว่า” เจ้าแห้วคราง “รับประทานไม่มีใครสนใจกับคุณนิกรเลย คุณหมอสวยขึ้นไปดูหน่อยเถิดครับ

ผมสงสัยว่าคุณนิกรเพิ่งถึงเสียแล้ว”

“โน” นายพลดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ “คนอย่างอ้ายกรไม่ตายง่าย ๆ หรือ แกก็รู้นิสัยมันดีแล้วว่ามันชอบกินแล้วก็นอน เมื่อตอนเช้ามีตมฝนตกพรำอากาศเย็น อ้ายกรมันก็หลับสบาย ไม่อยากตื่นขึ้นมากินข้าว”

“รับประทานหน้าตาไม่เหมือนคนนอนหลับนี่ครับ หน้าคุณนิกรซีดจนเขียว”

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะ

“มันอาจจะเอาครามทาหน้าเล่นก็ได้ เพื่อให้ใครคิดว่ามันตายจะได้ไม่สนใจปลุกมัน”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“เป็นยังงั้นไป” แล้วเขาก็เดินไปที่โต๊ะเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน ซึ่งกำลังรับประทานอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย

“คุณนพครับ รับประทานผมไม่ได้พูดเล่นนะครับ คุณนิกรนอนหลับตัวแข็งที่อนันต์ตาเผยอเล็กน้อยและอ้าปาก หน้าซีดเผือดผิดธรรมดา รับประทานผมเขย่าตัวและร้องเรียกตั้งหลายคำก็กินอนึ่งเดียว”

ร.ท.นพโบกมือไล่เจ้าแห้ว

“ไป ๆ ๆ อย่ามายุ่งกับฉัน ยมบาลนะท่านไม่โง่พอที่จะเอาพ่อฉันไปเมืองผีหรือครับ รับรองว่าอีกร้อยปีพ่อฉันก็ยังไม่ตาย”

ความเป็นห่วงนิกร ทำให้เจ้าแห้วถึงกับร้องไห้ยกหลังมือซ้ายขึ้นเช็ดน้ำตา เมื่อพนัสเงยหน้าขึ้นมองดูเขา เจ้าแห้วก็กล่าวกับลูกชายของพลด้วยเสียงสั่นเครือ

“รับประทานคุณนัสขึ้นไปดูหน่อยสิครับ ถ้าคุณนิกรเพิ่งเป็นลมไปเมื่อไหร่จะได้พอแก้ไขทัน ไร่รับประทานไม่มีใครสนใจเลย เหมือนกับอยากให้คุณนิกรตายยังงั้นแหละ ดูคุณประไพสิครับคุณนัส คุณจ้อหัวเราะร่วน”

พนัสเห็นเจ้าแห้วร้องไห้ก็ซัดใจ เขากล่าวกับตัวเองว่า

“หรืออาการตายจริง ๆ ตามที่อ้ายแห้วบอก คนเราเดี๋ยวนี้เป็นโรคหัวใจวายกันมาก”

ศาสตราจารย์ดำรงยิ้มเล็กน้อย

“แต่นักกรแข่งแรงดีนี่หว่า เมื่อสองสามวันยังลงซ้อมฟุตบอลกับพวกเราที่สนามกองพลหนึ่ง”

พนัสหันมาทาง ร.ท.นพซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตากินไข่ดาวใส่กรอกและขนมปังจิ้มเนยสด

“อ้ายนพ ขึ้นไปดูอาการหน่อยเถอะวะ”

นพลันศีรษะ

“เวลากินอย่าชวนกันให้ออกจากห้องกินข้าวหน่อยเลยวะ ใครจะเป็นจะตายก็ให้กันอ้อมเสียก่อน”

“แต่อาการนะ พ่อแคะนะไวย”

“ก็ใครว่าไม่ใช่ล่ะ”

พนัสลุกขึ้นยืน แล้วเดินออกจากห้องรับประทานอาหารด้วยความเป็นห่วงอาของเข อย่างไรก็ตามไม่มีใครสนใจกับนิกรเลย ทุกคนคงรับประทานอาหารเช้าและสนทนากันในเรื่องที่เกี่ยวกับอุทกภัยที่กำลังคุกคามเสียงราย หนองคายและอุดรธานี ซึ่งจังหวัดอุดรธานีไม่ได้รับความเสียหายมากมายอะไรนัก

ลูกชายของพลกลับเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร ในท่าทางตื่นเต็นตกใจผิดปกติ ร.ท.พนัสปราดเข้ามาหาศาสตราจารย์ดิเรก

“อาหมอครับ โปรดขึ้นไปดูอาการหน่อย”

คราวนี้เสียงพูดคุยกันเงียบกริบลงทันที คุณหญิงวาดใจหายวาบกล่าวถามพนัสด้วยเสียงค่อนข้างดัง

“นิกรเป็นยังไงไปลูก”

เจ้าหนูมูรูปหล่อหันมาทางคุณย่าของเขา

“อย่าให้ผมพูดเลยครับ แต่อาการไม่ดีแน่ อาการนอนอ้าปากในท่านอนหงาย มือทั้งสองกำแน่นหน้าซีดเผือด ผมเขย่าตัวและร้องเรียกเท่าใดก็ไม่รู้สึก”

“ไอ้ย” ประไพร้องลั่น “กรขา...ไม่ทันสังเสียเมียแม่แต่คำเดียว โธ่ตอนหัวค่ำก่อนนอนเรายังทะเลาะกันและไฟยังดับหน้ากรตั้งสองสามจุดเพราะผู้หญิงคนหนึ่งจดหมายมาขอเงินกรและไฟจับจดหมายได้ โฮ ๆ ๆ ตายเสียแล้ว สิ้นบุญกรไฟจะอยู่กับใครละคะ นอกจากมีผ้าไหม ฮือ ๆ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ มองดูลูกสาวคนเล็กของท่านอย่างหมั่นไส้

“ที่แกร้องไห้เพราะกลัวว่าอ้ายกรไม่ตายจริงใช่ไหมละ”

ประไพพยักหน้าแล้วพูดเสียงสะอื้น

“คะ”

ศาสตราจารย์ดิเรกผุดลุกขึ้นเดินนำหน้าพาพนัสออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ต่อจากนั้นคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และสีนางก็ติดตามไป พลกับเสียหงวนตามไปด้วย ศาสตราจารย์ดำรงกล่าวกับ ร.ท.นพ ด้วยสีหน้าตื่นเต็น

“อึมซีไวยขึ้นไปดูพ่อแก”

นพว่า “แกกับอ้ายตีขึ้นไปก่อน ประเดี๋ยวกันจะตามขึ้นไป เชื้อกันเถอะวะ คนอย่างพ่อกันไม่มีวันตาย”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทะถึงอย่างไรก็ขึ้นไปดูหน่อยสิครับ โธ่-พ่อทั้งคนคุณนพไม่ได้แสดงความสนใจหรือห่วงใยเลย”

นพจู้ปากจิกจิก

“เอา ๆ ๆ ไปดูเสียหน่อย พ่อฉันนะลูกไม่มากจะตายไป บางทีทะเลาะกับแม่แกลั้งปิดประตูห้องซังตัวเองแล้วยิ่งป็นขึ้นในห้อง หลอกให้ใคร ๆ เข้าใจว่าพ่อยิงตัวตาย พอฟังประตูห้องเข้าไปได้ความว่า พ่อเอาปืนยิงแมลงวันที่มีมันตอมหน้าแข่งพ่อ”

ดำรงกับเสียตีและนพต่างลุกขึ้นพากันออกไปจากห้องรับประทานอาหาร เจ้าแห้วติดตามไปด้วย แต่ก่อนจะวิ่งตามออกไป เจ้าแห้วถือโอกาสตักไข่ดาวและได้กรอกในจานใบหนึ่งใส่ปากเสียก่อน

ที่ห้องสวนตัวของนิกรและประไพ

นายพลดิเรกเดินกอดคอพนัสพากันเข้ามาในห้องนี้ ซึ่งในเวลาไล่ ๆ กัน พล นิกร กิมหงวน สีนาง เจ้าคุณปัจฉินึกฯ นพ สมนึก ดำรง และเจ้าแห้วก็ติดตามเข้ามา ทุกคนหยุดยืนรวมกลุ่มจ้องมองไปที่เตียงนอนคู่ด้านขวาของห้อง นิกรนอนหงายเหยียดขาอยู่บนเตียงด้านนอก ใบหน้าของเขาซีดเผือดจนออกสีเขียวเกือบเหมือนใบหน้าพระอินทร์ นัยน์ตาเฉยล็กน้อย มือทั้งสองข้างกำแน่น ร่างของนิกรสวมเสื้อนอนสีฟ้าอ่อน

พลแลเห็นหน้านิกร ประไพก็ร้องไห้โฮเสียงลั่นห้อง

“กร กรขา กรตายเสียแล้ว โฮ ๆ ๆ ๆ”

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขียวกับหลานสะใภ้ท่าน

“อย่าเพิ่งร้องไวย ให้รู้แน่เสียก่อนว่ามันตาย คนอย่างผ้าเธอเนะมันมะกอกสามตะกร้า มันอาจจะแกลั้งทำตายก็ได้”

นายพลดิเรกกับพลพากันเดินเข้าไปหยุดยืนข้างเตียงนอน พลก้มตัวลงยกมะ هنگข้างขวาเชกบาลนิกรค่อนข้างแรงเสียงดังโป๊ก

“อ้ายกร ตื่นเสียทีสิไอ้เวร ไม่ไปทำงานหรืออย่างไร”

นิกรนอนนิ่งเฉยไม่ไหวติง คราวนี้พลซึกแปลกใจจึงหันมาทางศาสตราจารย์ดิเรกซึ่งกำลังจ้องมองดูนิกร

“หมอไว้ย อ้ายกรรมันนอนหลับหรือว่าเป็นอะไรไป”

ดร.ดิเรกหลุดตัวลงนั่งบนเตียง แล้วเอื้อมมือจับข้อมือข้างขวาของนิกรเพื่อตรวจชีพจร แต่แล้วนายพลดิเรกก็น้ำเสียวเหงาหน้าขึ้นมองดูทุก ๆ คน

“ชีพจรไม่เต้น”

“ดิเรก” คุณหญิงวาดอุทานออกมาเสียงดัง ๆ “หมายความว่านิกรตายแล้วใช่ไหม”

ดร.ดิเรกยกมือขึ้นเกาศีรษะ

“เดี๋ยวครับ ขอให้ผมตรวจดูอีกที อ้อ-เต้นเหมือนกัน แต่เต้น ๆ หยุด ๆ”

ประภาพูดเสริมขึ้นด้วยความเป็นห่วงของเชยของหล่อน

“ตรวจหัวใจหน่อยสิคะหมอ”

ดร.ดิเรกปล่อยมือที่จับข้อมือนิกรออก แล้วเลื่อนตัวขึ้นมาก้มหน้าลง เอาใบหูแนบหน้าอกข้างซ้ายของนิกร สักครู่เขาก็ยิ้มออกมาได้ เงยหน้าขึ้นกล่าวกับเมียรักของเขา

“หัวใจเต้นช้ามาก คล้ายจิ้งหะสโลว์”

ทุกคนถอนหายใจโล่งอกไปตามกัน เมื่อดร.ดิเรกยืนยันว่าชีพจรและหัวใจนิกรยังทำงานอยู่ ดร.ดิเรกยกมือแตะตานิกรที่ละข้างแล้วตรวจชีพจรอีก ท่ามกลางเสียงจ้องแจ้จ้อแจจของใครต่อใคร ในที่สุดเขาก็ลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า

“อ้ายกรเป็นโรคนอนหลับแน่ๆ”

“โรคนอนหลับ” เสียงหวนทวนคำ “ที่มันเพิ่งเข้ามาระบาดของในกรุงเทพฯ ใช่ไหมหมอ”

“อ้อ ไร คนไข้ของกันที่คลีนิคนอนหลับมา 10 วันทั้งวันนี้แล้ว อ้ายกรก็เช่นเดียวกันจะต้องนอนหลับอยู่อย่างนี้อีกหลายวันที่เดี๋ยวกว่าจะตื่น ดีไม่ดีอาจตายได้”

พลมองดู ดร.ดิเรกด้วยความสนใจ

“ยุ่งเป็นพาหะนำเชื้อโรคนอนหลับมาให้คนไข้ไหม”

“โน มันเป็นเชื้อไวรัสชนิดหนึ่ง ที่ญี่ปุ่นกำลังเป็นกันมาก เรายังพิสูจน์ไม่ได้ว่า คนไข้ได้รับเชื้ออย่างไร แต่ไม่ใช่ยุงนำมา”

นั่นทหาเลื่อนตัวเข้ามาหา ดร.ดิเรก

“หมอจะให้ความช่วยเหลือนิกรได้โดยวิธีไหนล่ะคะ”

ดร.ดิเรกนั่งคิดสักครู่

“ผมก็ไม่ทราบว่าจะช่วยมันได้อย่างไร นอกจากปล่อยให้มันนอนหลับไปเรื่อย ๆ และคอยตรวจดูหัวใจกับชีพจร ถ้าหัวใจไม่เป็นปกติทำงานไม่สะดวก อาจต้องให้ออกซิเจน”

“แล้วอาหารล่ะคะ”

ดร.ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“อาหารหรือครับ เห็นจะต้องให้ทางกัน”

นิกรสะดุ้งเล็กน้อยแต่ไม่มีใครเห็น ประโพงถึงลูกชายของหล่อนเข้ามาทอด แล้วพูดพลางร้องให้พลง

“พ่อของเจ้าตายแน่ ๆ เตรียมติดต่อกับสปีหรือได้แล้วลูก ลงนอนหลับไม่กินข้าวกินน้ำสักห้าหกวันก็ต้องตาย”

ร.ท.นพหัวเราะหึๆ

“พ่อไม่ตายหรือครับแม่เชื่อผมเถอะ อากาของโรคจะทำให้พอนอนหลับไปชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งโรคนอนหลับนี้คงทำให้พ่อพอใจมาก เพราะนอนได้ติดต่อกันหลายวัน”

นวลลออกกล่าวถาม ดร.ดิเรกด้วยความเป็นห่วงนิกร

“หมอแน่ใจไหมคะว่า คุณนิกรจะปลอดภัยจากโรคนี้”

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ต้องให้ผมตรวจดูดวงมังก่อนครับ เท่าที่ผมดูดวงย้ายกรเมื่อสองสามวันนี้ รู้สึกว่ากำลังมีเคราะห์
เนื่องจากดาวอังคารกำลังพัก”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก

“เธอเป็นหมอรักษาโรคหรือหมอดูกันแน่ดิเรก”

“ทั้งสองอย่างล่ะครับ ผมเรียนโหราศาสตร์ด้วยตนเองจากตำรามานานแล้ว การรักษาใช้ผมใช้โหรา-
ศาสตร์ประกอบ ถ้าดวงคนไข้ชะตาขาดผมก็ไม่ยอมรักษา”

เสียงหวนพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ถ้าจะให้ดีก็ควรเรียนไสยศาสตร์ด้วย เกี่ยวกับเวทมนต์คาถาทางคุณไสยเลี้ยงภูตผีโพงพรายเอาไว้
เตรียมตัวไปทำงานกันเถอะวะพวกเรา ปล่อยให้ไอ้กรนอนหลับตามสบายอยู่ที่นี้แหละ ไม่มีอะไรที่จะต้องเป็นห่วง
มันหรอก อย่างมากมันก็เ่งทิ้ง”

พลเดินไปหาเจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

“แกไม่ต้องขับรถให้พวกเราหรอกไอ้แห้ว อยู่พยาบาลไอ้กรก็แล้วกัน อย่างน้อยก็นั่งเป็นเพื่อนมันอยู่ใน
ห้องนี้ ฉันทันจะให้นายสมานขับรถแทนแก”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง พลพาดีเรกกับเจ้าคุณปัจฉินิข ออกไปจากห้องนั้น นันทา นวลลอบ ประภาและพนัส
สมนึก ดำรง ตามออกไปด้วย ภายในห้องนอนคงเหลือเพียงคุณหญิงวาด ประไพ นพและเจ้าแห้วเท่านั้น
คุณหญิงวาดมีท่าทีเป็นห่วงหลานชายทำงานตลอดเวลา

“มันหลับอย่างนี้ จะตายหรือปาวก็ไม่รู้” คุณหญิงวาดปรารภขึ้น

ประไพยิ้มให้ท่าน “ไม่ตายหรอกค่ะคุณอา ไฟสังเกตดูท่าทีของหมอไม่ได้แสดงความวิตกทุกซักรึอันอะไร
นี่คะ ไฟคิดว่ากรเป็นโรคสันหลังยาวและแก้งทำเป็นนอนหลับมากกว่าจะได้ไม่ต้องไปทำงาน”

แล้วหล่อนก็หันมายิ้มให้ลูกชายสุดสวาทของหล่อน “หรือยังไงลูก”

“นั่นนะสิครับ ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ พ่อถือโอกาสที่โรคนอนหลับกำลังระบาดแก้งทำเป็นโรคนี้นะครับ”

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้ ท่านมองดูหน้านิกรเสียก่อน จึงกล่าวกับหลานชายหัวแก้วหัวแหวนของท่าน

“ไปหยิบขวดหมึกบนโต๊ะมาให้ย่าสิ ย่าจะเอาน้ำหมึกเขียนนวนม้นดู ถ้ามันแก้งทำเป็นหลับก็คงจะตื่น
ขึ้นมาด้วยความรำคาญ”

นพหัวเราะชอบใจวิ่งเหยาะๆ ไปที่โต๊ะเขียนหนังสือของนิกรดึงลิ้นชักออก แล้วหยิบหมึกออกมาขวดหนึ่ง
ซึ่งเป็นหมึกดำพร้อมพู่กันเล็ก ๆ อีกอันหนึ่ง เขาก็ถือขวดหมึกและพู่กันมาให้คุณหญิงวาด “เอาเลยครับคุณย่า
เขียนนวนม้นและคราฟอให้เหมือนรัสปูติน ถ้าพ่อไม่ตื่นก็แปลว่าพ่อเป็นโรคนอนหลับจริง ๆ”

คุณหญิงวาดทุดตัวนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงนอน เปิดฝาขวดหมึกเอาพู่กันจุ่มลงไป แล้วเริ่มต้นเขียนนวนม้น
คราฟให้นิกร ประไพกับนพหัวเราะคิกคักไปตามกัน แต่นิกรนอนนิ่งเฉยไม่กระดุกกระดิก ลมหายใจของเขาสม่ำเสมอ
มือทั้งสองข้างยังคงกำแน่น คุณหญิงวาดเริ่มต้นเขียนนวนม้นก่อน เสร็จแล้วก็เงยหน้าขึ้นพุดกับนพ

“ย่าเขียนไม่เป็นวะ เขียนแล้วหน้าตาพ่อแกลกลายเป็นนายจันนวนม้นเขียนวิรูปบุษบางระจัน”

นพหัวเราะก๊าก

“เขียนคราฟสิครับ คุณย่า”

คุณหญิงวาดใช้พู่กันจุ่มน้ำหมึกเขียนคราฟนิกรต่อไป เสร็จแล้วท่านก็ทำหน้าที่หน้าแว้งขวดหมึกและพู่กันลง
บนโต๊ะเล็ก ๆ ข้างเตียงนอน

“ไม่เอาไหนเลยโว้ย หน้าตาพ่อเจ้าเหมือนไอ้โจรห้าร้อย เออเนาะ คนเรานี้เวลาไว้นวนม้นไว้คราฟหน้าตา
มันเหย้มอย่างนี้เอง” พุดจบท่านก็ลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวกับหลานสะใภ้ของท่าน

“เจ้ากรเป็นโรคนอนหลับจริง ๆ อย่าเพิกเฉยนะแม่ไฟ เธอต้องเอาใจใส่ให้มาก”

แล้วท่านก็หันมาทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว “หัวเราะอะไรวะไอ้แห้ว”

เจ้าแห้วหยุดหัวเราะทันที

“รับประทานผมขันคุณนิกรมีหนวดเคราครับ”

คุณหญิงวาดยิ้มเล็กน้อย

“แกลงไปหาข้าวกินเสียให้เรียบร้อย แล้วขึ้นมาอยู่เป็นเพื่อนนิกรเข้าใจไหมล่ะ หน้าที่ของแกคือคอยเฝ้าพยาบาลหลานฉันเท่านั้น”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วเดินก้มตัวออกไปจากห้องนอนของนิกร

นิกร การรุดวงศ์ นอนหลับไป 3 วันแล้ว

ตอนแรกไม่มีใครห่วงใยเขาเท่าใดนัก แต่แล้วทุกคนก็รู้สึกเป็นห่วงนิกรไปตามกัน เมื่อดร.ดิเรกได้เข้ามาเยี่ยมและตรวจดูอาการของนิกรในตอนเย็นวันนั้น ท่ามกลางญาติมิตรพร้อมพรุ่ง

ดร.ดิเรกใช้เครื่องฟังหัวใจตรวจดูหัวใจนิกร เมื่อเขาถอดสายยางออกจากหู ทุกคนแลเห็นใบหน้าดิเรกซีดเผือดผิดปกติ

“ไอ้กรเป็นยังไงบ้าง” เจ้าคุณปัจฉิมฯ กล่าวถามอย่างร้อนรน

ดร.ดิเรกไม่ยอมตอบคำถาม เขายกมือจับข้อมือด้านซ้ายของนิกรสักครู่ก็ปล่อยมือออก

“หมอ หมอคะ” ประไพร้องลั่น “กรตายแล้วหรือคะนี่”

ดิเรกผืนยิ้ม

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นครับ คนที่หัวใจหยุดและชีพจรไม่ทำงาน หมายความว่าเขาตายแล้ว”

ประไพกับคุณหญิงวาดร้องไห้โฮ เสียหวนงปราดเข้ามากระซอกตัว ดร.ดิเรกให้ลุกขึ้นยืน

“ช่วยไอ้กรสิไว้หหมอ อย่าลืมนะว่าไอ้กรเป็นเพื่อนเรานะ แกจะทำเฉยอยู่ทำไม”

นายพลดิเรกส่ายหน้า

“สายเสียแล้ว แกจะให้ช่วยยังไงล่ะ”

“ทำให้มันฟื้นขึ้นมาสิไว้ย อย่าน้อยก็ให้มันฟื้นขึ้นมาในสภาพผิดปกติคือใช้ไฟฟ้าชุกรมัน”

“โน โอิทำไม่ได้ ปล่อยให้มันนอนอย่างนี้อีกคืนหนึ่ง ถ้าฟุ้งนี้ตัวมันแข็งก็ติดต่อดับหรือได้”

ทุกคนหน้าเศร้าไปตามกัน เจ้าคุณปัจฉิมฯ กล่าวกับพลด้วยเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

“อาอย่าไม่เชื่อว่าไอ้กรตายหรือกพล”

“แต่หัวใจและชีพจรมันหยุดทำงานแล้วนี่ครับคุณอา”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ไอ้กรมันเลห์เหลี่ยมมาก มันอาจจะบังคับให้หัวใจและชีพจรของมันหยุดทำงานเพียงชั่วขณะก็ได้ มันจะได้นอนสบายโดยไม่มีใครมารบกวนหรือยุ่งกับมัน”

เสียงพิมพ์าดังขึ้นทั่วห้อง ดร.ดิเรกล้วงกระเป๋าหยิบซองธนบัตรขึ้นมา นพแลเห็นเข้าก็กล่าวขึ้นด้วยความดีใจ “แจกเงินพวกเราหรือครับ น้ำหมอ”

ดร.ดิเรกสะดุ้งโหยง

“ใครบอกแกล่ะ น้ำจะตรวจดูดวงของพ่อแกไว้ย”

นายพลดิเรกดึงกระดาษแข็งสีขาวแผ่นหนึ่งออกมาจากซองกระ เป้าเงินของเขา กระดาษแผ่นนี้คือดวงของนิกรนั่นเอง ซึ่งพระอาจารย์องค์หนึ่งเป็นผู้กดวงให้และนิกรมอบให้ดิเรกเก็บรักษาไว้ให้เขา

ภายในห้องเสียบกริบ ทุกคนจ้องมองดูดิเรกเป็นตาเดียว นายแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ตรวจดูดวงของนิกรในกระดาษแข็งและนับนิ้วมือของเขา พลางทำปากขมุขมิบ สักครู่เขาก็กล่าวกับประไพด้วยเสียงแผ่วเบา

“ชะตาไอ้กรหุดจุ่มเต็มทนจนจะขาดมิขาดแหล่อยู่แล้วครับ”

ประไพทำหน้างุน

“นั่นนะสิครับ ผมก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน รู้แต่ว่าดวงไอ้กรตอนนี้แย่น้อย ถ้าไม่ตายก็จวนไป”

“หรือคะ ถ้ายังงั้นไฟจะได้รับซื้อผ้าดำมาให้ช่างตัดกระโปรงสัก 10 ชุดเตรียมแต่งไว้ทุกซักร โถ-อยู่กันมานานมันต้องมาตายจากกันคราวนี้ แล้วนี่เราจะเอาศพไปไว้วัดไหนดีละคะ”

นายพลดิเรกสิ้นน้ำลายเอือก

“อย่าเพิ่งคิดมากเลยครับ ปล่อยให้มันนอนอีกสักคืน ถ้าพุงนี้ตัวแข็งอยู่ในสภาพคนตาย เราค่อยคิดกันเรื่องศพของมัน หรือมายกก็ตามตัวมันดูว่า จะให้เราเอาศพมันไปไว้ที่ไหน”

กิมหงวนทรุดลงนั่งบนเตียงนิกร แล้วยกมือขวาตบหน้านิกรสองสามทีติดกัน

“เฮ้ย-แกตายหรือยังวะไอ้กร”

“ยังวะ” เสียงนิกรตอบเบาๆ

ทุกคนถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กันราวกับนัดกันไว้ อาเสี้ยมออกมาได้เอื้อมมือเขย่าร่างนิกรเพื่อนเกลอของเขา

“ลุกขึ้นเสียทีสิโว้ย แกหลับมาตั้ง 3 วันแล้ว รู้ไหมว่าพวกเราเป็นห่วงแก ถ้าแกไม่รีบตื่น เราจะเรียกสัปเหร่อเอาโลงมาใส่แกไปวัดนะโว้ย”

“ดี” นิกรพูดออกมาคำหนึ่ง

นายพลดิเรกแปลกใจอย่างยิ่ง เขาจุดกิมหงวนลุกขึ้นแล้วกล่าวว่า

“กันงไปหมดแล้ว ซี้พจรและหัวใจไอ้กรไม่ทำงาน แต่ทำไมมันถึงพูดได้ หรือมันตายแล้วและพูดออกมาแบบผีดิบ”

อาเสี้ยมสะดุ้งเล็กน้อย

“อาจจะเป็นไปได้โว้ย เสียงที่พูดไม่เหมือนเสียงไอ้กร ฟังดูห้าว ๆ ยังไงชอบกล ถ้ามันเป็นผีดิบ เราต้องช่วยกันบ้อมมันให้อยู่ก่อนที่มันจะอาละวาด”

ดร.ดิเรกดึงเครื่องฟังหัวใจออกมาจากกระเป๋าเสื้อหอบแล้วทรุดตัวนั่งบนเตียงนิกร เขาเอื้อมมือจับข้อมือข้างขวาของนิกรทันทีเพื่อตรวจชีพจร

“เต้นหรือป่าวหอบ” พลถาม

“ไม่เต้นโว้ย”

“งั้นเรอะ ลองฟังหัวใจมันสิ ถ้าหัวใจหยุดทำงานก็หมายความว่า ไอ้กรตายแน่”

ดร.ดิเรกยื่นสายฟังหัวใจจ่อลงที่หน้าอกเบื้องซ้ายของนิกรแล้วตั้งใจฟังเสียงหัวใจเต้น ตอนนี้องเสียงตีกระทบบอกนพเบา ๆ

“อากรท่งทิงแน่ ๆ กันได้กลิ่นเหม็นเน่า”

“ฮ้า” นพร้องลั่น “ยังไม่ขึ้นทำไมถึงเน่า”

“ก็มันเน่าข้างใน” เสียงตีกระทบเสียงหนัก ๆ

ดร.ดิเรกหน้าเสียเมื่อไม่ได้ยินเสียงหัวใจของนิกรเต้นแม้แต่ตื้อเดียว เขาดึงสายฟังออกจากหูทั้งสองข้างและนั่งนิ่งเฉยจ้องตาเหม็งมองดูนิกร ซึ่งนอนนิ่งเฉยอยู่บนเตียงในท่านอนหงายเช่นนี้มา 3 วันแล้วโดยไม่เปลี่ยนท่านัยน์ตาทั้งสองข้างลิ้มเล็กน้อยมือทั้งสองข้างกำแน่น

และแล้วนายพลดิเรกก็เงยหน้าขึ้นมองดูคณะพรรคของเขา

“ไอ้กรตายแน่”

คุณหญิงวาดกับประไพและนันทาต่างร้องไห้โฮขึ้นพร้อม ๆ กัน ทำให้ประภาและนวลลอลออดร้องไห้ไม่ได้อีก ดร.ดิเรกยืนย่นเช่นนี้ก็ไม่มีปัญหาอะไรอีก นิกรตายเสียแล้วจากโรคนอนหลับ นพเลื่อนตัวเข้ามาใกล้ ดร.ดิเรกแล้วกล่าวถามด้วยเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

“พ่อผมตายจริง ๆ หรือครับนี่”

“อ้อไร ตายแน่”

“แล้วทำไมเมื่อคืนนี้พูดกับลุงกิมหงวนได้ล่ะครับ”

“พูดแบบผีดิบนะสิโว้ย ตามปกติพ่อแกเป็นคนขี้เล่น เมื่อตายไปแล้วนิสัยขี้เล่นก็ยังอยู่ ไม่เชื่อแกล้งถาม
มันดูสิ มันอาจจะพูดอะไรกับแกก็ได้”

หน้าตาคลอหน่วย เขามองคูพ่อของเขาแล้วร้องขึ้นดังๆ

“พ่อครับ พ่อตายหรือเปล่า”

“ปู่โง่โว้ย” นิกเร็ดตะโร ทำให้ใครต่อใครถอยกรูดไปตามกัน แล้วนิกเร็ดก็ลืมตาขึ้นมองดูโลกผจญผลันลูก
ขึ้นนั่ง “พ่อยังไม่ตายโว้ย ไอ้นพ”

นพยิ้มออกมาได้

“พ่อฟื้นแล้วไซโย”

นิกเร็ดปากขมวดคิ้วหน้า

“ฉันอยากรู้เหลือเกินว่า ทุกคนมาวุ่นวายกับฉันทำไม ฉันต้องการนอนหลับพักผ่อน ถึงฉันตายไปเพราะ
นอนหลับ ฉันก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน พับผ่า...จะนอนให้สบายเสียหน่อยมีคนมากวนทั้งวันวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ
นานา โรคนอนหลับมันก็เป็นอย่างนี้ช่างไม่เข้าใจกันบ้างเลย อ้ายหอกนี่ก็เป็นหมอมะเสียบ่่า ดันบอกได้ว่าหัวใจ
และชีพจรของกันหยุด”

เจ้าคุณปัจฉิมก็ยกหน้ากับนพ

“เป็นยังไง ตาบอกแล้วว่าพ่อแกนะ มันมะกอกสามตะกร้าเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ เห็นหรือยังล่ะว่า
มันไม่ได้เป็นอะไร นอกจากเป็นโรคขี้เกียจนอนหลับมาตั้งสามวันสามคืน โดยไม่ยอมลุกขึ้นมากินข้าวอาบน้ำหรือ
ทำอะไรเลย”

นิกเร็ดลุกขึ้นยืนและมองดูญาติมิตรลูกเมียวงศาคนญาติของเขาด้วยความไม่พอใจ

“ทุกคนอยู่ยุ่งกับผมหน่อยเลยครับ โรคของผมไม่ต้องรักษาและไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น ผมจะนอนสัก ๑๐
วันแล้วผมก็หายเอง” พูดจบนิกเร็ดก็พาตัวเดินออกไปทางประตูห้อง

“แกจะไปไหนไอ้กร” คุณหญิงวาดร้องถาม

นิกเร็ดหันมาตอบคุณหญิงวาด

“ผมจะไปนอนที่ห้องไอ้แห้วที่เรือนพักคนใช้ครับ จะได้ไม่มีใครตามไปรบกวนผม รำคาญจะเป็นบ้า
อยู่แล้ว”

พลว่า “นอนที่นี่ก็ได้ไอ้กร ไม่ต้องไปนอนที่เรือนคนใช้หรอก”

นิกเร็ดอึ้งปะหลกปะหลือก

“อยู่วุ่นวายกับชีวิตของคนอื่นหน่อยเลยน่าไอ้พล กันจะเป็นหรือจะตายก็ไม่ได้หนักบาลแกสักนิด”

ประไพเดินเข้าไปหานิกเร็ดและยกมือจับแขนเขา

“ไม่ต้องไปนอนที่ห้องเจ้าแห้วหรอกค่ะ นอนที่นี่เถอะ ไม่มีใครรบกวนอีกแล้ว เชิญนอนกินเมืองให้สบาย
พ่อคนขยัน”

นิกเร็ดยิ้มแล้วเคี้ยวปากจิบ ๆ

“กรไม่สบายจริง ๆ ไผ กรเป็นโรคนอนหลับมันอยากจะนอนตระพีด กำลังหลับใครเข้ามาคุยในห้อง
ก็ได้ยิน แต่ไม่อยากลืมตาขึ้นดู”

ประไพประคองเขามาที่เตียงนอน

“นอนเสียสิคะ นอนให้สบาย หลับไปเลยไม่ต้องตื่นขึ้นมาอีกก็ได้ ไผจะได้สบายใจ”

นิกเร็ดนั่งลงบนเตียงของเขาอ้าปากหายใจแล้วเอนตัวลงนอนหงาย พอหัวถึงหมอนได้สักครู่ก็กรน
เสียงสนั่นหวั่นไหว คุณหญิงวาดต่อว่าตร.ดิเรกทันที

“ไหนเธอว่าไอ้กรตายยังงัยล่ะ”

ตร.ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

คุณหญิงวาดเม้มปากแน่น

“เป็นยังไงน้า... ลูกสมัยนี้เจริญขึ้นให้คนไปตาม บอกว่าพ่อแม่ไม่สบายกลับตอบว่าไม่ใช่หมอช่วยอะไรไม่ได้ รู้ยังงี้เมื่อตอนมันนอนแบเบาะตัวเท่าลูกหนู บอกให้ยายนวลเอานมอดจุมูกให้ตายเสียรู้แล้วรู้รอด”

นวลลอลอดหัวเราะไม่ได้

“พ่อนึกแกทานนมกระป๋องคะ ไม่ได้ทานนม นวลหรือคะคุณอา”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ ดร.ดิเรกก้มลงฟังหัวใจของอาเสีย เขาารู้สึกว่าหัวใจเต้นช้ากว่าปกติไม่สม่ำเสมอกัน ในที่สุดเขาก็ลุกขึ้นและเดินเข้าไปหานวลลอล

“ไอ้หงวนเป็นโรคนอนหลับจริง ๆ ครับและมีอาการมากกว่าไอ้กร”

“แล้วจะทำอย่างไรล่ะคะ”

ดร.ดิเรกนิ่งอึ้งไปสักครู่

“โรคนอนหลับถ้าปล่อยให้หลับเรื่อยไปอาจจะตายได้ครับคุณ ต้องให้อยู่ในความดูแลของหมอและพยาบาลอย่างใกล้ชิด เราจะทิ้งไว้ที่บ้านไม่ได้ เพราะถ้าไอ้หงวนกับไอ้กรเกิดตายขึ้นมา พวกเราจะต้องกลัวผีมัน ซึ่งอย่างไรเสียไอ้กรหรือไอ้หงวนต้องมาหลอกพวกเราแน่ ๆ”

นวลลอลผินยืม

“นั่นนะสิคะ หมอกำลังจะแนะนำให้คุณกับคุณไฟส่งเสียกับคุณนิกรไปไว้โรงพยาบาลไซ้ใหม่คะ”

“อะไร แต่ไม่จำเป็นต้องส่งไปอยู่โรงพยาบาลครับ ส่งไปรักษาตัวที่ ดิเรกคลินิก ดีกว่า พวกหมอลูกศิษย์ของผมที่ประจำอยู่คลินิคล้วนแต่เป็นหมอชั้นดีทั้งนั้น รับรักษาคนไข้และเหมาทำศพคนไข้เสร็จเรียบร้อยในราคาเยา ถ้าไอ้หงวนกับไอ้กรไปรักษาตัวอยู่ที่คลินิคของผมอย่างช้า ๑๐ วัน ก็จะหายป่วยเป็นปกติ และระหว่างนี้ผมจะได้ค้นคว้าหาวิธีปราบและป้องกันโรคนอนหลับด้วย ตอนนี้อยู่ที่ท่ารถกรุงเทพฯ วานนี้แม่ของพยาบาลที่คลินิคผมคนหนึ่งป่วยเป็นโรคนอนหลับ อยู่ดี ๆ หลับผล็อยไปปลุกไม่ตื่นแบบเดียวกับไอ้หงวน”

คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ส่งเจ้าสองคนไปอยู่คลินิคของเธอก็ดีเหมือนกันพ่อดิเรก อย่าให้เจ็บตายอยู่ในบ้านเลยน่ากลัวออกถ้าจะตายก็ไปตายที่อื่นพวกเราจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ นิกรหลับไป 5 วันแล้วนะ มันอาจจะตายในสองสามวันนี้ก็ได้”

เจ้าคุณปัจจนิกยกมือปิดปากหาว ประภามองดูหน้าท่านแล้วพูดเบาๆ

“หาวนอนหรือคะคุณพ่อ เอ-คุณพ่อเป็นโรคนอนหลับอีกคนกระมังคะ”

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งโหยงรีบปฏิเสธทันที

“เปล่าโง่ย เมื่อคืนพ่อทำงานอยู่ดึกมากได้นอนเพียงสามสี่ชั่วโมงเท่านั้น”

มีการปรึกษาหารือกันระหว่างดร.ดิเรกกับนวลลอลและประไพ ในที่สุดสองนางก็เห็นพ้องด้วยที่จะส่งกิมหงวนกับนิกรไปรักษาตัวที่ดิเรกคลินิก ซึ่งจะให้เจ้าแห้วทำหน้าที่เฝ้าไข้

ตอนสายวันนั้นเองพลกับดิเรกช่วยกันนำตัวนิกรกับกิมหงวนบรรจุรถตรวจการไปส่งดิเรกคลินิก สองสหายนอนหลับอยู่ในรถตลอดเวลาและหลับสนิทเหมือนคนตาย

ในหน้าที่ของคนเฝ้าไข้ เจ้าแห้วอดใจเต็มทนที่เขาต้องนั่งแกร่วอยู่ในห้องคนไข้ ท่ามกลางความสงบเงียบของดิเรกคลินิก เขาไม่มีงานอะไรต้องทำนอกจากนั่งมองดูเสียงหวนกับนิกรที่นอนหลับอยู่บนเตียงใกล้ ๆ กัน และกรนแข่งกัน นิกรกรนเสียงสูงและอาเสียงกรนเสียงต่ำ

“ครอก...พี๊ด ครอก...พี๊ด”

พอเที่ยงวันเจ้าแห้วก็ออกจากห้องคนไข้ ลงไปข้างล่างทางด้านหลังอาคาร เพื่อรับประทานอาหารกลางวันที่โรงอาหาร มีอาหารขายหลายอย่างเป็นต้นว่าก๋วยเตี๋ยวดม ก๋วยเตี๋ยวมัดราดหน้า ข้าวแกง เนื้อสะเต๊ะ และก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นเนื้อวัว ส่วนขนมหวานก็มีขนมที่ใส่น้ำแข็ง ตลอดจนเครื่องดื่มน้ำชากาแฟ

ดิเรกคลินิก เป็นโรงพยาบาลย่อยๆแห่งหนึ่ง คนไข้ที่เป็นผู้ที่มีเงินนิยมมาป่วยอยู่ที่นี้ เพราะสถานที่โอ่โถง สะอาดเรียบร้อย หอมแต่แต่ละคนมีความสามารถในโรคที่เขารักษา โรงพยาบาลสวยเอาใจใส่คนไข้มารยาทดี สุภาพ อ่อนหวาน คนไข้หนุ่ม ๆ มาป่วยอยู่วันสองวันก็หายเพราะถูกใจพยาบาล บางทีก็รักใคร่กันแต่งงานกันไปก็มี

เจ้าแห้วรู้จักคุ้นเคยกับหมอและพยาบาลที่นี้ทุกคน เพราะ เขาถูกใช้มาธุระที่นี้บ่อยๆ บางทีก็ติดตาม นายพลดิเรกมาในฐานะที่ดร.ดิเรกเป็นเจ้าของและผู้อำนวยการคลินิกนี้ หมอทุกคนล้วนแต่เคยเป็นลูกศิษย์ของ นายพลดิเรกมาแต่ก่อน

เจ้าแห้วรับประทานข้าวผัดและเกาเหลาเนื้อวัวข้างนายแพทย์คนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายจากนายพล ดิเรกให้เป็นผู้รักษานิกรกับกิมหงวน นายแพทย์หน้าตาหล่อเหลาผู้ซึ่งชื่อยศ ถึงเป็นหมอหัวในแต่มีภูมิแน่นพอ ๆ กับหมอหัวนอก และเคยไปดูงานในประเทศอังกฤษมาแล้ว

“ไม่ต้องเลี้ยงผมนะครับหมอ ผมจ่ายของผมเองครับ”

เจ้าแห้วกล่าวขึ้น เมื่อหมอยศเรียกเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาคิดเงินค่าก๋วยเตี๋ยวผัดราดหน้าและเครื่องดื่มของเขา หมอยศมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน

“อ้วยยังไม่ได้บอกชื่อสักคำว่าอ้วยจะเลี้ยงลื้อ”

“นั่นนะสิครับ แต่ถ้าคุณหมอจะออกให้ผมจริง ๆ ก็ได้ครับ ผมไม่รังเกียจ”

หมอยศหัวเราะเบา ๆ เขาส่งธนบัตรใบละ ๒๐ บาทให้เจ้าตี และสั่งให้คิดเงินรวมทั้งเจ้าแห้วด้วย ทำให้เจ้าแห้วยิ้มกริ่ม รีบสั่งโอเลี้ยงมาดื่มอีกแก้ว บุหรี่สามิตอีกหนึ่งของ

“แะะ แะะ ขอขอบคุณครับคุณหมอ ผมนะไม่อยากจะล้มทับคุณหมอรอกครับ แต่คุณหมอมีเงินเดือนตั้ง ๔๐๐๐ บาทก็อดจะล้มทับไม่ได้ อ้า-เจ้านายของผมจะหลับอีกสักกี่วันหรือกี่เดือนก็ไม่ทราบ ผมไม่อยากจะอยู่ที่นี้ ครับ หน้าที่เฝ้าไข้ผมเบื่อเหลือเกิน โรคคนนอนหลับนี่มันแปลกมาก อาการของคุณนิกรและอาเสี้ยเท่าที่คุณหมอ ตรวจเมื่อตอนสายเป็นยังไงครับ มากหรือน้อย”

หมอยศยิ้มให้เจ้าแห้ว

“เปล่า เจ้านายของลื้อไม่ได้เป็นอะไรหรอก”

เจ้าแห้วลืมหูลง

“หมายความว่าอะไรครับคุณหมอ”

“หมายความว่าคุณนิกรกับอาเสี้ยชี่เกียจทำงาน อยากจะหยุดพักผ่อนนะสิเลยแกล้งทำเป็นนอนหลับ”

เจ้าแห้วขมวดคิ้ว

“แกล้งทำเป็นโรคนอนหลับหรือครับ”

“ก็ยั้งงั้นนะสิ”

เจ้าแห้วหนึ่งอึ้งไปนาน

“ว่า...แล้วคุณหมอดิเรกท่านรู้หรือเปล่าครับว่า อาเสี้ยกับคุณนิกรแกล้งทำเป็นโรคนอนหลับ”

หมอยศหัวเราะหึ ๆ

“เข้าใจว่าไม่รู้หรอก เพราะอาจารย์ไม่ได้ตรวจอย่างละเอียดแต่อ้วยจะเล็ดมาตรวจเรียบร้อยแล้ว เท่าที่ดูในกล้องจุลทรรศน์เชื้อโรคนอนหลับไม่มี มีแต่เชื้อโรคชี่เกียจพบในเลือดอาเสี้ยหนึ่งตัว ในเลือดคุณนิกรราว ๑๐ ตัวเห็นจะได้”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานเชื้อโรคชี่เกียจมีด้วยหรือครับ”

“ทำไมจะไม่มีคนชี่เกียจไม่ยอมทำงานเอาแต่วงเหงาหวานอนก็เพราะได้รับเชื้อชี่เกียจเข้าไป ลื้ออยาก จะดูเชื้อชี่เกียจไหมละ ประเดี๋ยวขึ้นไปดูในห้องตรวจเชื้อโรคสิ ูปร่างมันเท่าที่เห็นในกล้องจุลทรรศน์ คล้ายกับ ตัวแก้วหรือตัวหนอน หน้ามู่อู๋ ตัวผู้ไว้หนวดแหยม ตัวเมียไว้หมยาวประป่า”

เจ้าแห้วหนึ่งฟังด้วยความสนใจ

“เป็นเชื้อโรคธรรมดาหรือเชื้อไวรัสครบหมอ”

“เชื้อโรคธรรมดา”

“แล้วการรักษายากไหมครับ”

“ก็ไม่ยากอะไร ฉีดนี้โอให้มันสักเข็มหรือสองเข็มมันก็ตาย”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

“ว่ายังไงนะครับคุณหมอ นี่โอมันแก้โรคชุกชนไม่ได้แก้โรคซี่เกียจนะครับ”

หมอหัวเราะเอื้อมมือรับเงินทองจากเจ้าตี แล้วกล่าวกับเจ้าแห้ว

“อ้าวเป็นหมอลืออย่างรู้ดีกว่าอ้าวหน่อยเลยนะ ลือเห็นตุ่มเล็ก ๆ ตามตัวคุณนิกรและอาเสี้ยบบ้างหรือเปล่า ถ้าไม่ฉีดนี้โอมันจะยุบได้อย่างไร โรคซี่เกียจหรือเชื้อซี่เกียจต้องแก้ด้วยนีโอ”

เจ้าแห้วพยักหน้ารับทราบ มองดูแก้วโอเลี้ยงและซองบุหรี่สามิตที่เจ้าตีเอามาให้เขาด้วยความพอใจ แล้วยกมือขึ้นไหว้หมอยศ

“รับประทานขอบคุณนะครับ สำหรับข้าวผัดใส่ไข่ดาว เกาเหลาหนึ่งชาม โอเลี้ยงหนึ่งแก้ว และบุหรี่อีกหนึ่งซองที่คุณหมอรูณาจ่ายให้ผม เทียงฟุ้งนี้เราคงได้พบกันอีกที่โรงอาหารนี้ แต่ว่าเจ้านายของผมไม่ได้เป็นโรคนอนหลับจริงนะครับ”

“ถูกแล้ว อาการของโรคนอนหลับไม่ได้เป็นอย่างนี้ ไม่เชื่อลองกลับขึ้นไปลือลองสังเกตดูก็ได้ อาเสี้ยบบกับคุณนิกรไม่ได้หลับจริงจิงอะไรหรอก นอกจากแกล้งนอนหลับ”

เจ้าแห้วยิ้มแบ่น

“รับประทานค้อยยังชั่วหน่อยผมจะได้หายห่วง สำหรับคุณนิกรผมไม่ห่วงเท่าไรหรอกครับ แต่ผมห่วงอาเสี้ยบบานมาก ท่านเคยทิปผมเดือนหนึ่งคิดเฉลี่ยแล้วในราว 1500 บาท ถ้าท่านมีอันเท่งทิ้งไป ผมก็แยะ”

“อ้อ-แกเป็นห่วงอาเสี้ยบบ เพราะกลัวจะไม่ได้เงิน”

“ใช่ครับ อะไรในโลกนี้มันจะมาสำคัญยิ่งไปกว่าเงินล่ะครับ รับประทานพอมผมเคยสอนว่า เงินในซองทองไซพี มีเป็นคนจนเป็นหมา มีเงินเขานับว่าน้อง มีทองเขานับว่าพี่ คนมีเงินพูดเสียงดังฟังชัด เห็นหมาบอก ว่าแมว ใคร ๆ ก็ว่าแมว รับประทานอย่างผมเห็นหมาบอกว่าหมา คนเขายังขัดคอไม่ใช่หมา เป็นอย่างนี้ล่ะครับ หมอ”

“อ้อ ฟังเป็นคติดีเหมือนกัน อ้าวขึ้นทำงานล่ะนะ หมู่นี้คนใช้มากเหนื่อยหน่อย”

“ครับ แล้วผมจะเรียนให้คุณหมอดิเรกทราบว่า คุณหมอเหนื่อยกว่าหมอคนอื่น ๆ กินก้วยเตี๋ยวกี่ไม่ทันเคี้ยวรีบ ๆ กลืนเข้าไป เพราะเป็นห่วงคนใช้”

หมอยศยิ้มละไม

“ขอบใจแห้ว ฟุ้งนี้ลงมากินข้าวกลางวันกับอ้าวอีกนะอ้าวจะเลี้ยงเนื้อสะเต๊ะกับก้วยเตี๋ยวแซก แล้วอย่าลืมบอกอาจารย์ดิเรกตามทีลือพูดล่ะ”

“ไม่ลืมหรอกครับ แฮะ แฮะ”

เจ้าแห้วกลับขึ้นมาบนห้องคนใช้ก่อนเวลา ๑๓.๐๐ น. เล็กน้อย เมื่อเขาโผล่เข้ามาในห้องก็แลเห็นนิกรกับอาเสี้ยบบากำลังนอนหลับสนิทและกรนแข่งกัน เจ้าแห้วรู้ความจริงจากหมอยศแล้วว่า อาเสี้ยบบกับนิกรเป็นโรคซี่เกียจสันหลังยาวไม่ใช่โรคนอนหลับจึงหัวเราะที ๆ แล้วเดินเข้ามานั่งปลายเตียงนิกรที่อยู่ด้านนอก เจ้าแห้วมองดูนายจอมทะเล้นเจ้านายของเขาอย่างขบขัน

“รับประทานอย่าแกล้งนอนหลับเลยครับ เมื่อยลูกนัยน์ตาเปล่า ๆ ลืมตาขึ้นมาดูโลกบ้างเถอะครับ หมอบอกผมว่าคุณกับอาเสี้ยบบประทานอาหารไม่ได้ เพราะไม่รู้สีกตัว ประเดี๋ยวจะเอาอาหารมาสวนให้ทางกันทั้งสองคน”

นิกรสะดุ้งโหยงแล้วกรนต่อไป เจ้าแห้วมองดูนิกรอย่างขบขันแล้วยกมือขวาเกาฝ่าเท้าข้างซ้ายของนิกรเบา ๆ ทันใดนั้นเองนิกรก็หัวเราะก๊าก แล้วหดเท้าซ้ายเข้ามาถีบเจ้าแห้วเต็มเหนี่ยว

“โครม”

ร่างของเจ้าแห้วผะหงายหล่นลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้นห้อง แต่แล้วเขาก็รีบลุกขึ้นยืนมองดูนิกรอย่าง
เดือดดาล

“แห้ว-รับประทานเกาตินิดเดียวเท่านั้นถึบผมเสียหงายท้อง ไอ้โฮ...รับประทานนี้ถ้าเป็นคนอื่นผมแหง
ตินไปแล้ว”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“แทงสิ มึงกล้าดีล่องแทงกุสิ”

เจ้าแห้วค้อนปะหลักปะเหลือก

“รับประทานลุกขึ้นอาบน้ำอาบทำเสียทีเถิดครึบ ประเดี๋ยวมอยศแกจะมาฉีดยาไอ้ให้คุณและอาเสีย
คนละเข็ม”

คราวนี้นิกรลืมนตาโพลง

“หา หมอเขาบอกแกว่าอย่างนั้นหรือ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ครึบ หมอยศว่าได้ตรวจเลือดคุณแล้วพบเชื้อซีเกียจอยู่ในเลือดครึบ แต่ไม่มีเชื้อไวรัสต้นเหตุของโรค
นอนหลับครึบ รับประทานคุณไม่ได้เป็นโรคนอนหลับนี้ครึบ อาเสียกก็เหมือนกัน” พุดจบเจ้าแห้วก็หันมาทาง
เสี่ยหงวนแล้วร้องเรียก “อาเสียครึบ”

เสี่ยหงวนจู้ปาก

“กำลังหลับสบายไว้อยู่ เรียกหาหอกอะไรวะ”

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

“หลับงี้พุดได้ละครึบ”

“ก็พุดทั้งหลับนะสิ”

นิกรกล่าวกับเสี่ยหงวน

“เฮี้ย-ลุกขึ้นเถอะไว้อยู่ไอ้หงวน หมอยศแกรู้แล้วว่าเราไม่ได้เป็นโรคนอนหลับ เขาตรวจเลือดเราแล้ว
ไอ้แห้วบอกว่าประเดี๋ยเขาจะมาฉีดยาไอ้ให้เรา”

อาเสียลืมนตาโพลงแล้วผลุนผลันลุกขึ้นนั่งจ้องมองดูเจ้าแห้ว

“หมอยังงั้นหรือวะ”

“ครึบ รับประทานเขาจะฉีดยาไอ้ให้อาเสียกับคุณนิกรคนละเข็มครึบ”

เสี่ยหงวนยิ้มแป้น

“ดีไว้อยู่ เกือบจะถึงหน้าหนาวแล้ว ฉีดยาไอ้เสียจะได้สบายไม่เจ็บปวดร้าวตามกระดูกตามข้อจนแทบ
ทนไม่ไหว แล้วหมอเขาว่ายังไงอีก”

“เขาจะให้อาหารอาเสียกับคุณนิกรทางทวารครึบ”

“ทางทวารนะทางไหนวะ”

“ก็ตรงข้ามกับปากของเราละสิ ปากสำหรับกิน ทวารสำหรับถ่าย”

คราวนี้อาเสียทำหน้าแบ้

“หมอยศจะบ้าแน่ เขาให้อาหารกันทางปากตันจะให้ทางกันแล้วเราจะกินได้อย่างไร กันมีฟันสำหรับ
เคี้ยวเมื่อไหร่ ลึนก็ไม่มี เลยไม่ต้องรู้รสว่าเปรี้ยวหวานมันเค็มหรือรสชาติเป็นอย่างไร”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“เป็นอันว่าหมอยศเขารู้แล้วว่า เราแกลังทำเป็นโรคนอนหลับ ทำยังไงดีละไอ้หงวน ถ้าเขาโทรไปบอก
ทางบ้าน แผนการของเราจะล้มเหลวทั้งหมด”

อาเสียพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“แต่เงินคือแก้วสารพัดนึกไว้ไขักร จะเป็นหมอหรือเป็นอะไรก็ตาม ทุกคนไม่มีใครรังเกียจเงินหรอก แม้กระทั่งมหาเศรษฐีที่มีเงินนับร้อยล้านพันล้านอย่างกัน ยังยอมเหนียวยากอบโกยเงินไว้ เตี้ยกันเคยสอนว่า....”

“เตี้ยอีกแล้ว” เจ้าแห้วพูดสอดขึ้น

กิมหงวนหันมาทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

“เตี้ยก็ยันโครมเข้าให้เท่านั้นเอง เตี้ยเคยสอนข้าจริง ๆ ไว้” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นิกร

“เตี้ยเคยสอนกันว่า เมื่อเงินพูดโลกก็สงบและยอมสยบหัว พร้อมทั้งจะรับฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง เมื่อเงินเข้าที่ไหนความสำเร็จก็มีที่นั่น และสิ่งใดที่แข็งแรงแจกเงินจ้างที่เดียวก็อ่อนหรือหลุดออกทันที ระเบียบข้อบังคับหย่อนยานได้หรือหดได้ถ้าเงินบุกถึงตัวมัน”

แล้วอาเสี้ยก็ตะโกนลั่นห้อง

“กองทัพเงินดีกว่ากองทัพธรรมหรือแสนยานุภาพ โลกเรานี้ไม่ว่าใครต้องการเงินทั้งนั้น คนที่ว่ามีเงินไม่มีความหมายคือคนที่โกหกตัวเองอย่างหน้าตาย ที่ว่าไม่มีความหมายเพราะมันน้อยเกินไป กันได้รับความสุขสบายทุกอย่างก็เพราะเงิน”

นิกรโบกมือห้าม

“พอแล้วๆ พอตื่นขึ้นมาก็พูดจ้อเป็นนกกระจอก หมายความว่า แกจะเอาเงินปิดปากหมอยศไซ้ใหม่ละ”

“ไซ้ อะไรที่มันจะเปิดเอาเงินปิดก็อยู่ รวมความแล้วเงินทำได้ทุกอย่าง คนแก่ตะปิบไม่ดังแล้วถ้ามีเงินก็มีเมียสาว ๆ สวย ๆ ได้ หรือคุณยายอายุ ๙๐ เนื้อเหี่ยวขนาดหน้าหงาย ถ้ามีเงินเยะ ๆ ก็หาแฟนหนุ่มรูปหล่อมาแนบข้างได้เหมือนกัน หรือยังงั้ไอ้แห้ว”

“จริงครับ รับประทานคนมีเงินอย่างอาเสี้ย ผมคิดว่าจะคิดจะทำอะไรก็สำเร็จทั้งนั้น แม้กระทั่งนิกอยากจะแก้วเดินไปตามถนนก็ทำได้”

เสี้ยหงวนกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“ถ้ายังงั้นไม่ต้องมีเงินหรือไว้ย ตัวอย่างของแกไม่น่าฟังเลย”

พูดจบเสี้ยหงวนก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาทใหม่เอี่ยมออกมาปึกหนึ่ง

“มานี่ไอ้แห้ว นั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตี้ยนี่”

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

“รับประทานอาเสี้ยกำลังจะเอาเงินอุดปากผมไซ้ใหม่ครับ” พูดพลางเดินเข้ามานั่งระหว่างเตี้ยทั้งสอง

“ถูกแล้ว ฉันจะเอาเงิน ๕๐๐ บาทอุดปากแก เพื่อไม่ให้แกเปิดเผยความจริงให้พวกเรารู้ว่า กันกับไอ้กรแกล้งป่วยเป็นกามโรค...เอ๊ย...โรคนอนหลับไว้ยไม่ใช่ไอ้โรคบ้า ๆ นั่น คำว่าพวกเรามาถึงพวกบ้านพัชราภรณ์เท่านั้น แม้แต่ดิเรกแกก็เปิดเผยให้มันรู้ไม่ได้”

เจ้าแห้วมือไปมาเมื่อแลเห็นกิมหงวนนับธนบัตรใบละร้อย

“รับประทานผมให้สัญญาครับอาเสี้ย ปากผมจะปิดสนิท ไม่ยอมเผยอแม้แต่บ่อย”

กิมหงวนส่งเงินให้เจ้าแห้ว ๕๐๐ บาท

“เฮ้อ-เอาไป”

เจ้าแห้วประนมมือไหว้อย่างนอบน้อมแล้วรับเงินมาถือไว้

“ขอบคุณครับอาเสี้ย อาเสี้ยของผมเหมือนกับเศรษฐีคนสำคัญของโลก คือ รู้มาก พูดน้อย หัวเราะง่าย จ่ายเงินสด ขอขอบคุณนะครับ”

“แต่จำไว้ว่าแกจะต้องหุบปากตลอดเวลา ถ้าปากแกอ้าเมื่อไหร่ ฉันจะใช้เท้าอุดต่างเงิน สองคนกับไอ้กรจะช่วยกันเอาเท้าอุดปากแกให้แน่น”

เจ้าแห้วผินหัวเราะ

“รับประทานผมก็คงอ่วมไปเท่านั้น ถ้าโดนฝรั่งร่ำทำตั่งสองเท้าละก้อ คงจะนำคุณาฆ่าผมละครับ”

พูดจบเจ้าแห้วก็หันมาทางนิกร “เอ๊ะ เอ๊ะ คุณนิกรจะอุดปากผมสักเท่าไรครับ อาเสี้ยท่านให้ผม ๕๐๐ แล้ว”

นิกรล้วงกระเป๋าทางเกงด้านหลังหยิบธนบัตรย่อยออกมา แล้วดึงธนบัตร 5 บาทหนึ่งฉบับออกมาส่งให้
เจ้าแห้ว “เฮ้อ-เอาไป ค่าปิดปากแก”

เจ้าแห้วยกมือไหว้และรับเงินมาถือรวมไว้กับเงิน ๕๐๐ บาทของอาเสี้ย

“รับประทานนับวันคุณนิกรก็ยิ่งอัฐิหนักขึ้น มีหน้าซ้ำขาดเสียจนขึ้นมันไม่มีเนื้อติดอยู่เลย รับประทานคุณ
จะสะสมเงินเอาไปไหนครับ มีตั้งมากมายกายกองไม่รู้ว่่าก็ล้านแล้ว”

นิกรคั้นหัวเราะ

“ไม่ได้เก็บไปไว้ไหนไว้ให้ไอ้พนมมันถลุง แกก็รู้แล้วว่าไอ้พนมมันพยายามใช้เงินแข่งกับไอ้ฉีก หากว่า
ฉันใช้เงินสุ่ย์สุ่ย์อีกคนทั้งพ่อทั้งลูกช่วยกันใช้ไม่ช้า ฉันต้องขอทานเขาแตก”

เจ้าแห้วสะดุ้ง

“แหม-พูดภาษาไทยเดิมซะด้วย จริงครับ รับประทานคุณนพแกฟุ่มเฟือยเหมือนคุณฉีก แต่ว่าแกไม่ใช่
คนธรรมดานี่ครับ แกเป็นหนุ่มหัวนอกปริญญาหม่าบัณฑิตจากสหรัฐอเมริกา ก็ต้องทำตัวให้โก้เก๋หรูหร่า”

“อย่าพูดถึงมันเลยวะ” นิกรพูดตัดบท “ฉันนะเหมือนคำโบราณที่ท่านกล่าวว่่า มีลูกผิดคิดจนลูกตาย
ปลุกเรื่อนผิดคิดจนเรื่อนทลาย นึก ๆ ก็อยากจะตัดพ่อตัดลูกไล่มันไปจากบ้าน”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ก็ลองดูสิครับ”

“ไม่กล้าไว้ย กัดมันตะฉัน ตัวมันใหญ่กว่าฉันล้่านสั่นกว่าฉันเป็นกอง เพียงแต่มันขอเงินฉันไม่ให้และ
มันทำตาเขี้ยว ฉันก็ต้องควักกระเป๋าจ่ายให้มันโดยดี แกน่าจะรู้ดีว่่าพ่อแม่สมัยนี้ล้่านแต่กั๊ดลูก ยอมตัวเป็นทาส
ลูก ลูกจะเอาอะไรก็ต้องการให้มัน ลูกมันเจริญขึ้นแต่พ่อแม่เจริญลง ฉันจะบอกความจริงให้แกรู้ เท่าที่ฉันกับ
ไอ้หงวนวางแผนแกล้งทำเป็นโรคนอนหลับเพราะเราสองคนมีแฟนคนละคน”

“ฮั่นแน่” เจ้าแห้วร้องล้่น “ผู้หญิงหรือครับ”

นิกรกลืนน้ำลายเอืออก

“แกนี่กว่าแฟนของเราเป็นกระเทยยังงั้นเรอะ ฉันไม่ใช่ทหารอเมริกันนะไว้ย จะได้มีแฟนกระเทย”

เจ้าแห้วหันมาถามอาเสี้ยด้วยความสนใจ

“ผู้หญิงหรือครับ”

“เออ” เสี้ยหงวนตอบเสี้ยงหนัก ๆ

นิกรว่่า “เป็นหมอนวดสาววัยรุ่น กั่นกับไอ้หงวนไปนวดหนเดียวก็ติดใจ เราวางแผนแกล้งทำเป็นโรค
นอนหลับจะได้มาป่วยอยู่ที่นี้ ตอนกลางวันลูกเมียคงมาเยี่ยมแต่เราจะแกล้งทำเป็นนอนหลับ แล้วพอตกค่ำเรา
สองคนจะไปหาแฟนของเรา ให้เรอนวดตัวให้เรา อบไอน้ำให้เราและอาบน้ำให้เรา ถ้าอย่างไรรักจะพาไปเข้าบ้าน
ให้อยู่รวมกันแล้วเราแอบไปหา เท่านั้นเรากัก็มีความสุข เพราะความสุขต้องเอาเงินแลกเปลี่ย่น ฉั่นกับไอ้หงวนเปือ
ครอบครั้วของเราเต็มทน เมียก็ไม้อาไหนเขาแต่บ่นว่่าเรา ทำปากเหมือนหนังตลุงทั้งวัน ไม่เคยปรนนิบัติเอาอก
เอาใจ ไม่เคยขอเขาอะฉะฉะเตอะทำน่าตบให้ดิ้น”

เสี้ยหงวนหัวเราะกั๊ก

“จริงวะ ยี่งยายนวลของกันด้วยแล้วว่่าอยากจะแข่งให้ใครไปวันละหลายร้อยหน วันหนึ่งๆไม่เคยทำ
ประโยชน์ให้กันเลยดีแต่ผัดหน้าเขียนคั้วทาปาก เวลาเราทำงานเหนื่อยๆกลับไปบ้าน อย่างน้อยควรจะมานั่งคุย
กับเราบ้างหรือแก้ผ้าเต็นจ้่าบ๊ะให้เราดูสัคนิดก็ยี่งดี ผัวจะได้ชื่นใจ นี่ไม่เอาไหน พอเรามีเมียน้อยก็หึ่งเป็นบ้า
พับผ้า...เห็นจะต้องรูดขายเสี้ยงกงไปเสี้ยที่จ้่าจะได้สบายใจ”

หมอยศพาตัวเดินเข้ามาในห้องคนใช้ทำให้การสนทนาล้่นสุดลง เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นและเสี้ยงออกไปจาก
ห้อง เกรงว่่าหมอยศจะกระดากอายไม่กล้ารับเงินค่าปิดปากจากอาเสี้ย

“อ้อ-ตื่นแล้วครับ” หมอยศกล่าวทัก “ผมขอแสดงความยินดีด้วยครับที่คุ่นนิกรกับอาเสี้ยไม่ได้ป่วยเป็น
อะไร ซึ่งผมได้ตรวจโลหิตแล้ว”

อาเสี่ยยิ้มให้

“นั่งดิครับ เราสองคนเบื่อดีมทนแล้วที่ต้องนอนนิ่ง ๆ อยู่อย่างนี้ แต่ที่นี้ก็สงบเงียบดี”

หมอยศเดินเข้ามาทุดตัวนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงนอนของเสี่ยหงวนแล้วยิ้มให้นิกร

“คุณนิกรคงสบายใจขึ้นนะครับที่ได้หลับมาหลายวัน”

“ครับ แต่ว่าหิวจังหมอ”

“หรือครับ ประเดี๋ยวผมจะจัดอาหารมาให้ ที่แรกตั้งใจจะให้อาหารทางกันครับแต่ตอนนี้เห็นจะไม่ต้องให้คุณนิกรกับอาเสี่ยรับประทานเองดีกว่า อ้า-อาจารย์ดิเรกสั่งให้ผมค้นคว้าหาเชื้อโรคนอนหลับครับ และให้ตรวจร่างกายของคุณกับอาเสี่ยให้ละเอียดถี่ถ้วน ๑๖.๐๐ น.อาจารย์จะพาพวกญาติมาเยี่ยมคุณและอาเสี่ย สิ่งผมไว้ว่าถ้ามีอาการอยู่ในขั้นอันตรายให้ผมโทรศัพท์เรียกให้ท่านทราบ แต่ผมขอรับรองว่าคุณกับอาเสี่ยไม่ได้เป็นอะไรเลย นอกจากโรคไข้เกียจและโรคมารยาเท่านั้น”

เสี่ยหงวนล้วงกระเป๋าทางเกงด้านขวาหยิบธนบัตรใบละร้อยปึกบ่อเร่อออกมาวางบนตักเขา

“หมอครับ หมอตอบปัญหาของผมหน่อยสิ ถ้าตอบถูกเงินสดหมื่นบาทจะเป็นของหมอโดยไม่ต้องส่งชิ้นส่วน” หมอยศยิ้มเล็กน้อย

“ปัญหาอะไรครับอาเสี่ย”

“ก็พึ่งสิผมจะบอกให้...มีใม่อยู่ ๙ กอ กอละ ๙ ลำ ลำละ ๙ ปล้อง แมลงงูเข้าไปร้องปล้องละ ๙ ตัว แมลงงูกระดกหัวตัวละ ๙ ที หมอตอบผมสิว่า แมลงงูทั้งหมดกระดกหัวรวมกันกี่ที”

หมอยศหัวเราะเบา ๆ

“ทำไมต้องกระดกหัวด้วยล่ะครับอาเสี่ย”

“อ้าว สัตว์ชาติภูมิต่างแมลงงูมันก็ต้องกระดกหัวตลอดเวลา หมอเคยสังเกตหรือเปล่า ไม่ว่าจะกินข้าว กินน้ำกินกาแฟหรือกินเกสรดอกไม้ มันจะต้องทำคอกระดกๆ เสมอ ตอบสิครับว่าแมลงงูทั้งหมดกระดกหัวกี่ที”

“ไอ้โห” นิกรครางแล้วหัวเราะก๊าก “เลขตะหวัคตะบวยยั้งี้ถ้าให้กันคิดในใจ คิดจนตาเหล็กก็คิดไม่ออก”

เสี่ยหงวนยิ้มให้

“เลขง่าย ๆ ว่าง เป็นเลขสูตรคุณสมมุติโบราณ” แล้วเขาก็มองดูหน้าหมอยศ “ว่ายังไงหมอ ได้คำตอบหรือยัง”

“ได้แล้วครับอาเสี่ย แมลงงูทั้งหมดกระดกหัวรวม ๕๙,๐๔๙ ทีครับ”

อาเสี่ยนัยน์ตาเหลือก

“เอ๊ะ ทำไมหมอคิดได้เร็วนัก”

หมอยศหัวเราะ

“เมื่อผมเป็นเด็กปู่ผมเคยใช้โจทย์เลขข้อนี้ถามผมและให้ผมคิดเลขในใจ ผมยังจำได้ เลยตอบโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด”

“ยังงั้นเอารางวัลแจ๊คป๊อทไปหมื่นบาท นี่ครับรางวัล หมอคงเข้าใจดีแล้วว่า ทำไมผมให้เงินหมอใช้ตั้งหมื่นบาท”

“ครับ ผมเข้าใจ ขอคุณนะครับอาเสี่ย รับรองว่าผมจะรายงานให้อาจารย์ดิเรกทราบว่า อาเสี่ยกับคุณนิกรเป็นโรคนอนหลับ อย่างซ้ำอีก ๑๐ วันถึงจะตื่น แต่ต้องพักผ่อนอีกอย่างน้อย ๑ สัปดาห์”

“ดีมากหมอ”

นิกรกล่าวถามหมอยศทันที

“หมอครับ เมื่อกี้หมอตอบเลขลัทธิพิโรจน์เลขของไอ้หงวนเท่าไรนะครับ”

หมอยศเปลี่ยนสายตามาที่นิกร

“๕๙,๐๔๙ ทีครับ”

นิกรดีดมือแป๊ะ

“ถ้าเช่นนั้นสามตัวบนอังคารนี้ออก ๐๔๙ แห่ง ๆ เลขสวยเสียด้วย ผมจะเล่นสัก ๑๐๐ บาท แล้ววิ่งเลข ๙ สัก ๕,๐๐๐ บาท ถ้าถูกผมเลี้ยงโต๊ะจีนหอม”

หอมหัวเราะชอบใจ

“เลี้ยงโต๊ะจีนนะมีอาหารจีนด้วยนะครับ ไม่ใช่โต๊ะเปล่า ๆ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อม ๆ กันลั่นห้องคนไข้ หมอยศลุกขึ้นยืนและกล่าวกับสองสหาย

“ผมจะรีบลงไปบอกให้เขาจัดอาหารมาให้หาเลี้ยงกับคุณนิกรนะครับ”

นิกรยิ้มให้

“ครับ ขอบคุณหอม โปรดจัดมาให้เรามาก ๆ หน่อยนะครับ ก่อนอื่นผมอยากจะกินไอเลี้ยงสักเหยือกใหญ่ ๆ ไข่ไก่ลวกสัก ๑๐ ฟอง ท้องผมว่างมาหลายวันแล้วแต่ผมก็นอนหลับสบายที่สุด”

นายแพทย์หนุ่มพาตัวเดินออกไปจากห้องคนไข้ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเพราะอยู่ที่ ๆ ก็ได้เงินใช้ตั้ง ๑๐,๐๐๐ บาท เท่ากับเงินเดือนของเขา สองเดือนครึ่ง

คืนนั้นฝนตกลงมาอีก

ถึงแม้ไม่ตกหนักก็ตกพรำตลอดเวลานับตั้งแต่ ๑๘.๓๐ น. จนกระทั่ง ๒๑.๐๐ น. ท้องฟ้าแดงระเรื่อเต็มไปด้วยพยับฝนแสดงว่าฝนอาจจะพรำตลอดคืนก็ได้

เจ้าแห้วได้รับรางวัลจากเสียงหวนอีก ๑๐๐ บาทให้ทำหน้าที่เฝ้าห้องคนไข้ และคอยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าถ้าหากว่ามีความคับขันเกิดขึ้น เป็นต้นว่านวลล่อหรือประไพเกิดมาเยี่ยมในตอนกลางคืน

เจ้าแห้วนั่งฟังวิทยุจากเครื่องรับทรานซิสเตอร์อยู่บนม้ายาวหน้าห้องตามลำพัง ขณะนี้ “ดิเรกคลินิก” สงบเงียบ คนไข้ต่างนอนพักผ่อนอยู่ในห้องโดยเฉพาะทุกห้องมีพยาบาลพิเศษหรือคนเฝ้าใช้จัดส่งมา แพทย์เวรและพยาบาลอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง ซึ่งบังเอิญคืนหมอยศเป็นแพทย์เวรประจำคลินิกด้วย มีหน้าที่ดูแลคนไข้และคอยรับคนไข้ที่ถูกส่งมารักษาพยาบาล

สีนางปรากฏตัวขึ้นที่บันไดชั้นลง

นันทาเดินนำหน้าพานวลล่อ ประภาและประไพขึ้นบันไดมา มีพยาบาลเวรซึ่งแต่งกายพลเรือนติดตามมาด้วย ส่วนหมอยศพอแลเห็นรถคาดิลแล็คเก็งแล่นมาจอดหน้าคลินิก เขาก็เฝ้าหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในห้องน้ำ

แสงไฟที่ระเบียงตีกสองสว่าง เจ้าแห้วออกสิ้นขวัญแขวนเมื่อแลเห็นสีนาง ใบหน้าของเขาซีดเผือดเหมือนกับถูกผีหลอก แต่แล้วเขาก็จำใจต้องลุกขึ้นยืนต้อนรับเจ้านายของเขา

นันทามองเข้าไปในห้องคนไข้ แลเห็นประตูด้านหน้าห้องปิดไว้บานหนึ่งในห้องมีแสงไฟสลัวลางอยู่ในโง๊ะสีขาวที่ผนังตึกและแรงเทียนน้อยมาก

“นิกรกับอาเสียรู้สักตัวตื่นขึ้นมาบ้างหรือยัง” นันทาถามเจ้าแห้วด้วยความเป็นห่วงสองสหาย

เจ้าแห้วมีท่าทางเหมือนกับจะเป็นลม

“รับประทานไม่ตื่นเลยครับ”

นันทาหันมาทางเพื่อนเกลอของหล่อน

“แย่จริง หลับไม่ตื่นอย่างนี้อาจเป็นอันตรายได้”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“น่ากลัวจะไม่รอดหรือคะพี่นั้น ทั้งนิกรและอาเสียคงจะเพิ่งทิ้งคราวนี้โรคนอนหลับที่กำลงระบาดทั่วกรุงเทพฯ ทำให้คนไข้เสียชีวิตมาหลายรายแล้ว หมอก็ยังไม่มีทางรักษาได้”

นวลล่อพูดโพล่งขึ้น

“ตายเสียก็ดีกว่าได้สบายใจจริงๆ นะคะคุณนั้น นวลเบื่อเสียเต็มทนแล้ว พอเลิกกินเหล้าก็เจ้าชู้ แม้กระทั่งนั่งแจวก็เข้าหามัน นั่งรถไปไหนกับนวลเห็นผู้หญิงสวยๆ ยังมองจนเหลียวหลัง เด็กสาว ๆ เดี่ยวนี้ก็ใช้เล่นเสียเมื่อไหร่ พอรู้ว่าเสียเป็นมหาเศรษฐีจ่ายค่างเป็นอินเดียนแดงเผ่าช็อกก็ขายหูขายตาให้ เป็นลูกหลานนวลละก็ตบ

ให้ตื่นพราด ๆ ไปเลย เป็นสาวเป็นนางไม่รักศักดิ์ศรีของตัวเอง เข้าไปดูเสียกับคุณนิกรหน่อยเถอะค่ะ ถ้าเขาตายในคืนนี้เราจะได้เห็นหน้าเขาเป็นครั้งสุดท้าย”

เจ้าแห้วยืนขวางประตูหน้าห้องทันที แล้วยกมือไหว้สวีนางอย่างพิบอบพิเทา

“รับประทานอย่าเข้าไปดูเลยครับ อากาศเย็นอย่างนี้เชื้อโรคนอนหลับมันกำลังออกมาเพ่นพ่าน กระจิดเเกาะพวกคุณเข้าละก้อแย่เชียวครับ ไม่เชื่อถามคุณประเทืองดูก็ได้” เจ้าแห้วหมายถึงพยาบาลเวรหญิงสาวในวัยเบญจเพส “หมอยศสั่งห้ามไม่ให้ใครเข้าไปในห้องคนไข้ครับ รับประทานผมยังต้องออกมาอยู่ข้างนอกแล้วที่คืนนี้ก็ต้องนอนบนม้ายาวตัวนี่”

ประภาห็นมายิ้มให้พยาบาลเวร

“หมอยศแก่เป็นเวรทำไมแกไม่อยู่คลีนิกล่ะคะ”

สาวใหญ่เจ้าของร่างสูงโปร่งตอบอ้อมแอ้ม

“ดิฉันเข้าใจว่าหมอยศจะไปรับคนไข้มาคลีนิกคะ ก่อนที่หมอยศจะไปข้างนอกมีโทรศัพท์มาถึงหมอยศ แต่ดิฉันก็ไม่ได้ซักถาม และเมื่อหมอยศออกไปนอกคลีนิกดิฉันก็ไม่เห็น”

ประไพว่า “คงไปรับคนไข้คะพี่ภา เราเข้าไปดูนิกรกับอาเสียกันเถอะค่ะ เชื้อโรคนอนหลับมันติดต่อกันง่าย ๆ ย่อมเป็นไปได้”

สวีนางพากันบุกเข้าไปในห้องนอนคนไข้ พยาบาลสาวตกใจรีบเลี้ยงไปจากกระเบื้องหน้าห้องทันที เจ้าแห้วเดินตามสวีนางเข้ามาในห้องด้วยความประหวั่นพรั่นใจ นันทา นวลลอบ ประภาและประไพยืนรวมกลุ่มอยู่กลางห้องมองดูรูปหุ่นที่เจ้าแห้วทำไว้ ซึ่งนอนอยู่บนเตียงนอนทั้งสองเตียงมีผ้าห่มนอนคลุมจากศีรษะตลอดปลายเท้า เมื่อมองเดิน ๆ ก็คล้ายกับว่านิกรกับเสียหวนกำลังหลับสนิทอยู่บนเตียงนอนทั้งสองเตียงจริง ๆ มุ่งผ้าโปร่งตาเม็ดพริกไทยที่คลุมเตียงนั้นขาวสะอาด แต่แสงไฟในห้องสลัวลางเต็มทน จึงมองเห็นหุ่นทั้งสองไม่ถนัด

ประไพนึกอยากเห็นหน้าสามีของหล่อนจึงเอื้อมมือเปิดสวิทช์ไฟโตะใหญ่กลางเพดานห้อง เจ้าแห้วยืนวาบไปหมดทั้งตัวเมื่อแลเห็นห้องนอนคนไข้สว่างจ้ารากับกลางวัน

นวลลอบกล่าวขึ้นด้วยความสงสัย

“เอ๊ะ ทำไมเสียตัวสันผิดปกติ ที่นอนอยู่นั้นในราว ๕ ฟุตเท่านั้น”

เจ้าแห้วตกใจก็รีบแก้ตัวส่งเดช

“รับประทานอากาศมันเย็น ฝนตกพรำอย่างนี้ส่วนสูงของอาเสียก็ตกลงบ้างนะซีครับ รับประทานเหล็กวางรถไฟยังยึดได้หดได้”

นวลลอบหันมาทำตาเดียวกับเจ้าแห้ว

“มีอย่างหรือวะคนหดได้ยึดได้”

“นั่นนะซีครับ” เจ้าแห้วพูดเสียงอ่อย

นวลลอบเปลี่ยนสายตามาที่นันทา

“ดิฉันสงสัยเสียแล้วละคะ”

“สงสัยว่ายังไงคะ”

“สงสัยตามที่ดิฉันกับคุณไพปรึกษากันมาในรถนะซีคะ คุณนิกรกับเสียอาจจะแก้งทำเป็นโรคนอนหลับเพื่อจะได้มาป่วยรักษาตัวอยู่ที่นี้แล้วจะได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างตามความพอใจของเขา ถึงคุณนั้นก็ว่าอย่างนั้น”

นันทายิ้มเล็กน้อยหันขวับมาทางเจ้าแห้ว

“ตลบมุ้งเตียงขึ้นทั้งสองหลังเดี๋ยวนี้เจ้าแห้ว”

เจ้าแห้วกสึนน้ำลายเอือก

“รับประทานเชื้อโรคนอนหลับ มันจะกระจิดเเกาะคุณนะครับเดี๋ยวจะว่าผมไม่บอก”

นันทายกมือเจ้าแห้ว

“ตลบมุ้งขึ้น นี่เป็นคำสั่ง”

“อู๋ย” เจ้าแห้วควางแล้วเดินไปที่เตียงคนไข้ทั้งสองเตียงจัดแจงตลบมุ้งผ้าโปร่งเม็ดพริกไทยขึ้นทีละเตียง
สี่นางพากันเข้ามาหยุดยืนปลายเตียงทั้งสอง ประไพกระซางผ้าห่มนอนคลุมหุ่นบนเตียงนอนออก
ในเวลาไล่ ๆ กันนวลลอก็กระซางผ้าห่มคลุมหุ่นบนเตียงด้านในซึ่งเป็น เตียงของเสี่ยหงวนออกเช่นเดียวกัน
หุ่นที่นอนหงายอยู่บนเตียงนอนทั้งสองเตียง เป็นหุ่นที่ทำด้วยเสื่อกางเกงแล้วเอาผ้ายัดไว้ข้างใน ศีรษะ
และเท้าไม่มี ฝีมือทำหุ่นเลวที่สุดซึ่งเจ้าแห้วเป็นคนทำ ใช้หมอนผ้าห่มและผ้าปูที่นอนปลอกหมอนของคลินิควัด
ยัดใส่ไว้

เจ้าแห้วยืนหน้าซัดตัวสั้น หัวใจของเขาเกือบจะหยุดทำงานเมื่อเขาแลเห็นนันทาเดินไปปิดประตูใส่
กลอน นันทาคิดว่าไม้กวาดดอกหญ้าอันหนึ่ง ถัดเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าแห้วและเตรียมพร้อมที่จะใช้
ไม้กวาดฟาดกบาลเจ้าแห้ว

“ถ้าไม่ยกหัวแตกก็รับมาตามตรง ใครเป็นคนทำหุ่นสองตัวนี้”

เจ้าแห้วผินยิ้ม

“เดี๋ยวงับ รับประทานผมนี้ก่อน ะฮะ ะฮะ ผมทำเองครับ แต่ผมทำตามคำสั่งของอาเสี่ยและ
คุณนิกร”

“ดีมากที่รับตามตรง มันต้องยังงี้ แกเป็นลูกหมาเมื่อทำผิดก็ต้องสารภาพแบบชายชาติหมา ฉันจะให้คุณ
นวลและน้องไพชักแกต้อไปเพราะเขาเป็นเจ้าของคดีนี้ ถ้าแกโกหกแกเจ็บตัวและอาจจะถูกไล่ออกจากบ้าน
อย่าลืมว่าฉันเป็นแม่บ้าน “พัชราภรณ์” ฉันมีสิทธิ์ที่จะบรรจุคนใช้สาวใช้คนสวนคนรมมีสิทธิ์ขึ้นเงินเดือน
ตัดเงินเดือนหรือไล่ใครออกจากบ้านก็ได้”

ประไพกับนวลลออดเดินเข้ามาหาเจ้าแห้วแล้ว นวลลอก็เริ่มสอบสวนปากคำเจ้าแห้ว

“ขณะนี้เสี่ยกับคุณนิกรอยู่ที่ไหน”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานจะให้ผมบอกตามตรงหรือโกหกล่ะครับ”

นันทายับไม่กวาด

“โกหกก็กบาลเบาะ ที่นี้มีหมอมียาพยาบาลและมียาพร้อม ฉันฟาดแกเต็มเหนี่ยวทีเดียวไม่เชื่อก็ลองดู”

ประไพสบตากับเจ้าแห้วก็ตวาดสั้น

“ตอบซีไว้อัยอัยแห้วหมู นิกรกับอาเสี่ยอยู่ที่ไหน ไม่บอกแกตายนะจะบอกให้ เราสี่คนมี 8 ตีนแกทนได้
ก็ให้รู้ไป”

เจ้าแห้วร้องไห้โฮแล้วพูดพลางร้องไห้พลาง

“รับประทานผมเป็นซี้ข้า ผมตกที่นั่งกลืนไม่เข้าคายไม่ออกครับ รับประทานคุณนิกรกับอาเสี่ยรู้เข้าว่า
ผมบอกผมก็คงถูกกระที่บ แต่ถ้าผมไม่บอก ผมก็ถูกพวกคุณกระที่บผมเหมือนกัน ฮือ ฮือ”

“อ้าว” นวลลอออุทาน “ไม่มีอะไรที่น่าขบขันเลย หัวเราะทำไม ฉันต้องการคำตอบจากแก บอกมาซีว่า
เสี่ยกับคุณนิกรอยู่ที่ไหน”

“รับประทานเรื่องนี้หมอยศร่วมมือด้วยครับ” เจ้าแห้วฟ่อง

สี่นางค่อย ๆ หันมามองดูหน้ากัน

“หมอยศร่วมมือด้วย...” ประภาควาง “ถ้ายังงั้นรายงานการตรวจโลหิต และวินิจฉัยคนไข้ที่หมอยศให้
เราดูในตอนบ่ายก็เป็นเรื่องโกหกที่หมอยศว่า อาเสี่ยกับคุณนิกรเป็นโรคนอนหลับตรวจพบเชื้อไวรัสในเม็ดโลหิต
แดง”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานแหงครับ หมอยศล่อเข้าไปตั้งหมื่นบาท จึงได้เขียนวินิจฉัยโรคอย่างนั้น”

ประภาพูดโพล่งขึ้นทันที

“ต้องฟ่องดิเรกแน่ ๆ อย่างนี้เรียกว่าทุจริตต่อวิชาชีพ”

นวลลอบหัวเราะ

“อย่าไปฟ้องร้องแกเลยคะคุณภา ดิฉันคิดว่าคุณหมอดิเรกก็รู้ว่าเสียกับคุณนิกรไม่ได้เป็นโรคนอนหลับ แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้ หมออย่างคุณหมอดิเรกตรวจดูนิดเดียวก็รู้ เขาเพื่อนกันเขาก็อยากให้เพื่อนเขาสบายใจมีความสุข หมอยศนะแกเป็นลูกศิษย์และลูกน้องของคุณหมอดิเรก เมื่อเสียยัดเยียดเงินให้แกและวิงวอนแกให้ช่วยวินิจฉัยโรคอย่างนั้นเพื่อหลอกหลวงพวกเราแกจะกล้าปฏิเสธได้อย่างไรเพราะแกรู้อยู่เต็มอกว่าเสียกับคุณนิกรเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของคุณหมอดิเรก เงินที่เสียให้แกแกก็คงไม่ได้เรียกร้อง หมอยศเป็นคนดีออกจะตายไปเท่าที่ดิฉันรู้จัก”

ประไพยกมือจับคางเจ้าแห้ว แกล้งพูดกับเจ้าแห้วอย่างอ่อนหวาน

“แห้วจ้า กรุณาบอกฉันเดี๋ยวนี้ว่านิกรกับอาเสียอยู่ที่ไหน ฉันจะได้พาคุณนวลตามไปเหยียบกรรมเสียดังสองคน”

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

“รับประทานพ่อผมเคยสอนผมว่าสิงโตยิ้มอย่าไว้ใจ แะะ แะะ ผมจะเรียนให้ทราบตามตรงนะครับ แต่ว่าปากผมมันหนักพูดไม่ใคร่ออกครับ”

นวลลอบเปิดกระเป๋าสตางค์ หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งในราว ๓ ฉบับออกมาส่งให้เจ้าแห้ว

“นี่คะคุณแห้วต้ม เงินจำนวนนี้คงจะช่วยให้คุณอ้าปากหรือเปิดปากได้แล้ว พูดกันดี ๆ นะคะอย่าให้ถึงกับลงมือลงตีนเลย”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ปะหลก ๆ กล่าวคำขอบคุณแล้วรับเงินมาถือไว้อย่างสบายใจ

“รับประทานอาเสียกับคุณนิกรอยู่ที่ร้าน “อัปสรรสวรรค์” ครับ”

“หา” นวลลอบร้องลั่น “ร้านนวดอบอบเปิดใหม่ ถนนดินแดงใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

นวลลอบขบกรามกรอด ร่างของหล่อนสั้นเต็มหล่อนค่อย ๆ หันมามองดูประไพ

“ดิฉันหึงแล้ว ผัวเราต้องไปติดหมอนวดสาวที่นั่นแน่ ๆ ถึงได้วางแผนแกล้งทำเป็นป่วยเป็นโรคนอนหลับ ฮืม... หึงแล้วโว้ย”

ประไพเคঁหน้าหัวเราะ

“อ้าวก็หึงเหมือนกัน เรื่องมันต้องยั้งหึงหรืออย่างน้อยก็เอาน้ำกรดสาดหน้าให้ตาบอดแล้วหลอกพาไปตีทางรถไฟให้รถไฟทับจึงจะสมกับที่เจ้าชู้ทรยศต่อเมียไม่มีวันสิ้นสุด” พูดจบประไพก็ตะโกนลั่น “หึงโว้ย”

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด

“รับประทานอย่าให้ผมมีส่วนต้องรับเคราะห์ด้วยเลยครับ ผมเป็นข้าต้องทำตามคำสั่งเจ้านาย”

นวลลอบผินหัวเราะ นัยน์ตาของหล่อนแข่งกร้าวดูต้นผิดปกติ

“เขาไปกันอย่างไรเอาเสื้อผ้าที่ไหน มีมาจากบ้านชุดเดียวก็คงจะยับยู่ยี่หมด”

“รับประทานอาเสียโทรศัพท์เรียกผู้จัดการร้านขายเสื้อผ้าสำเร็จรูปทางถนนเยาวราชมาพบครับ ให้มาวัดตัวอาเสียกับคุณนิกรแล้วให้ลูกจ้างที่ร้านนำเสื้อผ้าสำเร็จรูปมาให้คนละชุด”

นวลลอบพยักหน้ารับทราบ

“แล้วไปรถแท็กซี่งั้นเถอะ”

“รับประทานรถของหมอยศครับ หมอยศแกให้อาเสียกับคุณนิกรของฮีมารถไฮลเดินคันใหม่ของแก”

“อ้อ ไฮลเดินสีเทาที่หมอยศเคยขับที่บ้านเรานะซี”

“ใช่ครับ”

“ดีมากแห้วเท่าที่แกสารภาพความจริง เอาเถอะ รับรองว่าฉันกับคุณไพจะไม่ยอมให้เสียและคุณนิกรทำอะไรแกเป็นอันขาด แกสารภาพเพราะถูกเราขู่บังคับ” พูดจบหล่อนก็หันมาทางคณะพรรคของหล่อน

“รีบติดตามไปที่ “อัปสรรสวรรค์” เกะอะคะ ดิฉันจะเปิดฉากสู้กับเสียอย่างเต็มที่”

นั่นหายืมเล็กน้อย

“อย่าให้เป็นเรื่องอับอายขายหน้าเขาเลยคะคุณนวล แล้วก็แวะไปส่งดิฉันกับคุณภาเสียก่อน คุณกับน้องไฟไปกันตามลำพังก็แล้วกัน เรื่องนี้ดิฉันกับคุณภาควรวางตัวเป็นกลางไม่เกี่ยวข้องด้วย”

นวลล่อเห็นพ้องด้วย

“ถูกแล้วคะ ถ้าเช่นนั้นดิฉันจะเอารถไปส่งคุณนวลกับคุณภาเสียก่อน แล้วดิฉันกับคุณไฟจะบุก “อัสสรสวรรค์” ในชั่วโง่งนี่”

นั่นหาจับมือน้องสะใภ้ของหล่อนบีบเบา ๆ

“อย่าให้ถึงกับเลือดตกยางออกเลยนะน้องไฟ ถึงอย่างไรกรีก็น้องชายพี่”

ประไฟหัวเราะ

“ไม่รุนแรงหรอกคะ ถ้าพบกรที่นั่นไฟจะยิงกรเพียงสองหรือสามนัดเท่านั้น โชคดีจริงๆที่เอาปืนพกติดกระเป๋ามาด้วย ตัวอย่างนี้ต้องยิงทิ้งคะเอาไว้ไม่ได้ ไฟยอมรับสารภาพคงติดคุกราว ๑๕ ปี ปีหนึ่งได้ลดโทษสองสามเดือนติดต่อกันในราว ๑๐ ปีเท่านั้นไม่ซ้ำก็ได้ ออก”

พูดจบหล่อนก็ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

“อย่าโทรศัพท์บอกให้อาเสียและคุณนิกรรู้ตัวนะ ถ้าแกโทรศัพท์บอกไปฉันจะยิงแกอีกคน”

“อู๊ย” เจ้าแห้วคราง “รับประทานไม่ละครับ จะเอาอย่างไรก็แล้วแต่คุณเถอะครับ”

สี่นางพากันเดินรวมกลุ่มมาที่ประตูห้องคนใช้ นั่นทาดอกกลอนเปิดประตูออกเดินนำหน้าเพื่อนเกลอของหล่อนออกไปจากห้อง ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้หมอยศยังคงแอบอยู่ในห้องน้ำชั้นล่าง และประตูห้องพยาบาล - สาวได้เข้าไปแอบซ่อนตัวในห้องนั้นด้วยความเกรงกลัวสี่นาง

“อัสสรสวรรค์”

สถานนวดอบและอาบน้ำที่หรรษาทันสมัยอาคารสองชั้นสามคูหาตอหนึ่งของถนนดินแดง อาชีพที่ร่ำรวยเห็นหน้าเห็นหลังอย่างรวดเร็วในปัจจุบันนี้ คือ โน้ตคลับ และสถานนวดอบอาบรองลงไปคงจะเป็นสถานโบลิ่งนั่นเอง

เจ้าของ “อัสสรสวรรค์” ได้จัดบริการลูกค้าอย่างดีเยี่ยมและดูเหมือนมีเจตนาต้อนรับลูกค้ากระเป๋าทนที่เรียกกันว่าคนชั้นสูงเท่านั้น ค่าบริการชั่วโมงละ 100 บาททวด ไม่ว่าจะนวดตัวอบตัวหรืออาบน้ำ ผู้นวดจะต้องซื้อบัตรเป็นรายชั่วโมงและมีสิทธิ์เรียกหมอนวดได้ตามความพอใจ เมื่อได้รับการครบหนึ่งชั่วโมงแคชเชียร์ที่รักษาเวลาอยู่ข้างล่างจะกดกริ่งไปยังห้องนั้นๆแจ้งให้ทราบ นางนวดก็จะขอบัตรจากแขก ถ้าไม่มีบัตรคือซื้อไว้ฉบับเดียวจะโทรศัพท์ให้คนใช้นำบัตรขึ้นไปขาย คนแก่บางคนตั้งใจนวดชั่วโมงเดียวแต่พอครบชั่วโมงก็ซื้อบัตรต่อไปอีก นวดตั้ง ๑๒ ชั่วโมงก็มี ส่วนหมอนวดไม่รังเกียจเพราะได้ค่าบริการถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ วันหนึ่งมีรายได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ บาท โดยไม่ต้องเสียเวลาเล่าเรียนทำปริญญาหรือไปเรียนต่างประเทศ เดือนหนึ่งคิดเฉลี่ยแล้วมีรายได้ ๑๕,๐๐๐ บาท ค่าทิปจากแขกอีกไม่ต่ำกว่า ๓,๐๐๐ บาท เป็นรายได้ที่งดงามมาก ดึกว่าเป็นเจ้าของห้างใหญ่ ๆ

คาดิแล็คซึ่งขับโดยนวลล่อแล่นมาจอดห่างจากหน้าร้าน “อัสสรสวรรค์” เพียงเล็กน้อย

นวลล่อกับประไฟต่างพากันก้าวลงมาจากรถอย่างสงบเสียบและก่อนจะบุกเข้าไปใน “อัสสรสวรรค์” ก็มีการปรึกษาหารือกันเสียก่อน

“คุณวางแผนลึคะคุณไฟ เราจะทำอย่างไรบ้าง”

“ไม่ต้องวางแผนให้มันโอ้แอ่ล่าช้าเสียเวลาเลยคะ ไฟแสดงเองคุณนวลตามไฟเข้าไปก็แล้วกัน”

“หรือคะ ดีเหมือนกัน แต่น่าอับอายเขาที่เราเป็นผู้หญิงและเข้าไปในสถานที่เช่นนี้”

“อู๊ย ไม่เห็นต้องอายใครเลย หมอนวดหรือแคชเชียร์ คนต้อนรับแขกล้วนแต่ผู้หญิงสาวทั้งนั้น แต่ถ้าที่มีหมอนวดหนุ่มรับนวดผู้หญิงที่เมื่อยวบ เราก็ไม่ควรเข้าไป”

“อ้าวอย่างงั้นก็ดีสิคะคุณไฟ ดิฉันจะได้ให้เขานวด”

ต่างคนต่างยิ้มให้กัน แล้วประไฟก็เดินนำหน้าพานวลล่อตรงไปที่ร้าน “อัปสรรสวรรค์” ซึ่งขณะนี้มีแขกมารับบริการเพียงไม่กี่คนเนื่องจากฝนตก พอถึงหน้าร้านสองนางก็แลเห็นรถไฮลด์เดินแก้งจอดอยู่หน้าร้านพอดีและเลื่อนกระจกขึ้นหมด

“นี่ยังไ้คะรถหมอยศ” ประไฟบอกนวลล่อ

“คะ แหม-มันนำเอาก่อนอิฐขว้างให้กระจกแตกเหลือเกิน ดิฉันว่าจะไม่เกลียดหมอยศก็อดเกลียดหน้าแกไม่ได้ เจ้าหน้าเจ้าตาตึกนี้ให้ยืมรถมาหาหมอนวด อยากรู้เหลือเกินว่า หมอนวดประจำตัวเฮียเนะมันจะสวຍขนาดไหน”

“นั่นนะสิคะ ไฟก็อยากเห็นหน้าหมอนวดของกรเหมือนกัน เห็นจะอดใจไม่ไหวต้องคาราเต้ก้านคอ ลักฉาด”

สองนางพากันเดินเข้าไปในร้าน “อัปสรรสวรรค์” และตรงเข้าไปที่แคชเชียร์สาว ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะด้านซ้ายมือของห้อง ทางหลังแคชเชียร์มีโต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขกอันสวยงาม โซฟาขนาดใหญ่ ๒ ตัว สาวสวยหมอนวดประจำร้านราว ๑๐ คนนั่งหน้าสลอนอยู่บนโซฟา ทุกคนแต่งกายสวยงามทันสมัยแต่ไม่ใช่ชุดทำงาน เพราะชุดทำงานคือชุดบิกินีเสื้อยกทรงกะเปาะเหลาะและกางเกงยืดแนบเนื้อแบบกางเกงลิงเพียงตัวเดียว

แคชเชียร์สาวทำหน้าตื่นๆ เมื่อแลเห็นนวลล่อและประไฟ หล่อนรีบลุกขึ้นยืนและกล่าวถาม

“มาหาใครคะ”

“ผัวคะ” ประไฟตอบเสียงหนักแน่น “ผัวของเราคะ ของดิฉันชื่อนิกรหน้าตาคล้ายๆลิงคะ ของเพื่อนดิฉัน ชื่ออาสาเสี่ยกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย”

นวลล่อพูดเสริม

“หน้าตาเหมือนลิงใจคะ”

แคชเชียร์หน้าเสี่ยเมื่อทราบว่ประไฟเป็นภรรยา นิกรและนวลล่อเป็นภรรยาอาสาเสี่ยลูกค้าคนสำคัญของ “อัปสรรสวรรค์” ชื่อชั่วโมงที่ละ ๑,๐๐๐ บาทคือ ๑๐ ชั่วโมง และแจกเงินแคชเชียร์ตลอดจนหมอนวดทุกคน แม้กระทั่งคนรับใช้

“อ้า-คุณทั้งสองเข้าใจผิดเสียแล้วคะ สามีของคุณไม่ได้มาที่นี่หรอกคะ”

“โกหก” ประไฟทวาด “รถจอดอยู่หน้าร้านเห็นหนโ้ยังบอกได้ว่าผัวของเราไม่ได้มาที่นี่”

นวลล่อยืนบนรถใบละร้อยบาทปึกหนึ่งเป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาทให้แคชเชียร์สาว

“นี่คือใบเบิกทางของเราที่จะช่วยให้เราขึ้นไปหาผัวของเราข้างบน เอาไว้ใช้เถอะนะคะ รับรองว่าเราสองคนจะไม่อะอะอาละวาด เรามารับผัวของเรากลับบ้านเท่านั้น โปรดบอกดิฉันด้วยคะว่าคุณนิกรกับอาสาเสี่ยอยู่ห้องไหน”

อำนาจเงินทำให้แคชเชียร์สาวเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้มทันที หล่อนประนมมือไหว้ นวลล่อ แล้วรับเงินมาจากนวลล่อด้วยความดีใจ

“ขอบพระคุณคะ ดิฉันจะไม่ลืมความกรุณาของคุณเลย อาเสี่ยกิมหงวนอยู่ห้องหมายเลข ๑ ค่ะและคุณนิกรอยู่ห้องหมายเลข ๒ ดิด ๆ กัน ขึ้นบันไดไปแล้วซ้ายห้ช้ายนะคะ”

ประไฟคว่ำมือ นวลล่อพาเดินขึ้นบันไดไปขึ้นบนอย่างรีบร้อน พวกหมอนวดสาวพากันมองดูอย่างตื่น ๆ ทุกคนเชื่อว่าคงจะเกิดการปะทะกันแน่นอน

ภายในห้องนวดอันหรูหราหมายเลข ๑

เสี่ยหงวนนอนคว่ำหน้ามียืมอยู่บนเตียงนอน ปล่อยให้หมอนวดสาวเจ้าของเรือนร่างอวบอ้วนแฟนของเขาใช้เครื่องนวดไฟฟ้านวดให้เขาอย่างตั้งอกตั้งใจ อาเสี่ยนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเล็ก ๆ เพียงผืนเดียว เลื้อยกางเกงและกางเกงในของเขาแขวนอยู่ที่ผนังห้อง

เนื่องจากห้องนวดทุกห้องไม่ได้ปิดประตู มีแต่ผ้า màn สีสดกั้นประตูไว้ นวลลอบกับประไพจึงบุกเข้ามาในห้องอย่างสงบเงียบ แต่แล้วเมื่ออรุณีหมอนวดสาวผู้เป็นแฟนของกิมหงวนแลเห็นเข้า หล่อนก็สะดุ้งเฮือกและร้องออกมาดัง ๆ

“อ๊วยตาย”

“อะไรจ๊ะ” อาเสี่ยถามโดยไม่ยอมลืมนตา “ไฟดูดหรืออย่างไร”

“ปละ-เปล่าคะ”

นวลลอบปรีเข้ามาหยุดยืนข้างเตียงนอนหมอนวดสาวถอยหลังกรูด แล้วหมุนตัวกลับวิ่งหนีออกไปจากห้อง สายปลัดเครื่องนวดไฟฟ้าหลุดติดมือไปด้วย นวลลอบเอื้อมมือหยิบหมอนใบหนึ่งยกขึ้นเหนือศีรษะ แล้วพาดลงกลางกบาลเสี่ยหงวนสุดแรงเกิด

“ตุ๊บ”

อาเสี่ยหยุดยั้งทันที

“โหงมือหนักนักละหนู นึกขลังยังงี่ขึ้นมาถึงเล่นกับเสี่ยอย่างนี้”

นวลลอบเผลอตวัดพูดออกมาดัง ๆ ด้วยความโมโหหึ่ง

“ฮืม-ประเดี๋ยวมั่นโครมเดียวตกเตียงเลย”

เสี่ยหงวนสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเสียงนวลลอบ เขาพลิกตัวในท่านอนหงายแล้วพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง ก่อนที่เขาจะพูดอะไรฝ่ามือข้างขวาของนวลลอบก็พาดลงที่ใบหน้าซีกซ้ายของเสี่ยหงวนดังจาด

“นี่แน่ะ เป็นยังงี้...เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวมากนักเรอะถึงกับวางแผนแกล้งทำเป็นโรคนอนหลับ เพื่อจะได้แอบมาให้หมอนวดสาวที่นี่นวดให้”

อาเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

“แหม-มากก็ไม่บอกให้รู้เนื้อรู้ตัว” แล้วเขาก็บอกระไพ “ไอ้กรรมันอยู่ห้องนี้ครับ แะะ ๆ”

ประไพกล่าวกับนวลลอบด้วยใบหน้าเคร่งเครียดบึ้งตึง

“พาอาเสี่ยลงไปที่รถเราเถอะคะ ไฟจะออกไปจัดการกับนิกรเดี๋ยวนี้อย่างน้อยก็ต้องเอาเลือดหัวออกเสียบ้าง” พุดจบประไพก็รีบเดินออกจากห้องนวดนั้น

ตามเวลาที่กล่าวนี้นิกรกำลังนอนหงายหลับตาพริ้ม ให้หมอนวดสาวแฟนของเขาเจ้าของนามกิมรีนวดให้เขา แต่ใช้หมอนวดไม่ได้ใช้เครื่องนวดไฟฟ้า ทั้งนี้เพราะนิกรซึ่จี้กั้ทนเครื่องนวดไฟฟ้าไม่ได้จึงขอให้หล่อนใช้หมอนวดเขา

เมื่อประไพเดินเข้ามาในห้อง กิมรีเย้นวาบไปหมดทั้งตัว ความรู้สึกบอกตัวเองว่าประไพจะต้องเป็นเมียของนิกรแน่ ๆ อย่างไรก็ตามประไพได้ยิ้มให้หล่อน และทำกริยาบู้ยั้บ้อร้องให้กิมรีนวดต่อไป ประไพเข้ามายืนข้างเตียงนอนจ้องมองดูนิกรอย่างเดือดดาล นิกรนอนหลับตายิ้มกริมแบบเดียวกับเสี่ยหงวน แสดงว่าเขากำลังมีความสุขอย่างที่สุด

เสียงตึงตังโครมครามในห้องนวดหมายเลข ๑ ทำให้นิกรแปลกใจเล็กน้อย จึงพุดเปรย ๆ ขึ้นว่า

“ไอ้หงวนคงจะเกิดพิตขึ้นมาปล้าอรุณีเป็นแน่ แต่คงไม่มีอะไรเพราะ ในวันสองวันนี้อรุณีกับหนูจะไปอยู่รวมกันแล้ว อ้า-นวดตรงแขนหน่อยคนดี หนูไม่ต้องวิตกอะไร ฉันทจะจ่ายให้หนูเดือนละ ๔,๐๐๐ บาทแน่นอน เรื่องเมียของฉันทไม่ต้องกลัวว่าจะมารังควานหนู ยายแก่ประไพนะฉันทรู้เสียงกแล้ว หน้าตาเหมือนแม่มดตรงข้ามกับหนู ซึ่งเปล่งปลั่งจิ้มลิ้มพริ้มเพราะไปทั้งตัว หนูจ๋า...ก้มลงเอียงแก้มให้ฉันทหอมทีสิ”

ประไพค่อย ๆ ดันตัวกิมรีออกห่างแล้วก้มหน้าลงเอียงแก้มซ้ายให้นิกรจูบ พอจูบคลิ้นแก้มประไพนิกรตกใจแทบช็อค เขาจำกลืนแก้มประไพได้ดี นิกรค่อย ๆ ลืมตามองดูโลก ทันใดนั่นเองประไพก็ชกหน้านิกรด้วยหมัดซ้ายขวาตืด ๆ กันหลายที ทำให้นิกรร้องลั่นรีบลุกขึ้นนั่งยกมือทั้งสองขึ้นปิดป้องงุ่นวายไปหมด

“ไอ้ย ๆ กลัวแล้วจ้าไฟจ๋า กลัวแล้ว”

ตอนนี้เองหมอนวดสาวแฟนนิกรได้ถือโอกาสเลี้ยงออกไปจากห้อง เพราะกลัวว่าหล่อนจะต้องเดือดร้อนเจ็บตัวไปด้วย ประโพงจึงมองดูนิกรราวจะกินเลือดกินเนื้อ นิกรนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนเตียง เมื่อประโพงเปิดกระเป๋าสตางค์หยิบเงิน ๒๒ ออกมา นิกรแลเห็นเข้าก็นัยน์ตาเหลือก

“ตายเสียเถิดกร คุณนะมารยาสาไถมมากมายนัก วางแผนทำเป็นป่วยโรคนอนหลับสองคนกับอาเสียที่แท้แอบมามีแฟนหมอนวดสาวที่นี้คนละคน หลายครั้งแล้วที่คุณทรยศต่อฉัน คราวนี้ฉันฆ่าคุณแน่ อ้าปากออกดี ๆ ฉันจะยิงกรอกปากคุณ”

นิกรทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“ไปยิงกรที่บ้านดีกว่า กรจะให้ยิงดี ๆ กรผิดกรก็ยอมรับผิด จะยิงหัวสมองหรือยิงกรอกปากหรือยิงกันกรยอมทั้งนั้น แต่ขอให้ไปยิงที่บ้านจะได้มีเวลาเขียนพินัยกรรม และสั่งเสียลูกกับเพื่อนฝูงตลอดจนคุณอาและคุณพ่อ พี่นั้น และใครต่อใครบ้าง”

ประโพงนิ่งคิดสักครู่

“ได้ไปยิงที่บ้านก็ได้ แต่อย่างไรไฟก็ต้องยิงคุณ ไปสิ”

“จ๊ะ จ๊ะ ขอเวลาแต่งตัวสักสองสามนาที่”

“ไม่ต้อง ไปยังงี้แหละ”

“ว่า-นุ่งผ้าขนหนูสั้น ๆ ผืนเดียวเท่านั้นจะไปอย่างไร กรก็อายเขาแยสิ”

ประโพงเดินไปที่ผืนห้องปลดกางเกงและเสื้อฮาวายของนิกรลงมาพาดแขนหล่อน แล้วหล่อนก็หันมายกปืนพกขึ้นจ้องหน้านิกร

“ลุกขึ้น เดินนำหน้าพาไฟออกไปเดี๋ยวนี้ ไปอย่างนี้แหละ เสื้อกางเกงไฟจะหอบเอาไปให้”

นิกรร้องไห้โง่ก่าลงจากเตียงเดินร้องไห้ออกไปจากห้องนวดหมายเลข ๒ ซึ่งขณะนี้รวลตลอดได้พาอาเสียลงไปคอยที่รถคาดิแล็คแกงแล้ว อาเสียนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเล็ก ๆ เช่นเดียวกัน.